

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้เสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. แบบฝึกทักษะ

3. การเขียนสะกดคำ

4. สระลจรูป – เปลี่ยนรูป

5. มาตราตัวสะกด

6. ความพึงพอใจ

7. บริบทพื้นที่วิจัย โรงเรียนบ้านนาเพียงใหญ่

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

9. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้สรุปประเด็นที่ศึกษา คือ

1. ลักษณะของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดลักษณะของหลักสูตรไว้เป็นกรอบ และทิศทางการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยของสถานศึกษาเช่นเดียวกับกลุ่มวิชาอื่น ๆ สถานศึกษาจะนำไปพัฒนาเป็นหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและใช้เป็นแนวทางจัดการเรียนการสอนให้

เป็นแนวเดียวกันทั้งประเทศตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งลักษณะสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 33-49) มีดังนี้

1. กำหนดสาระที่เป็นองค์ความรู้ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่เป็นแก่นความรู้ทางภาษาที่ผู้สอนต้องนำไปขยายรายละเอียด และจัดให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นประกอบด้วยการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม

2. กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา และมาตรฐานการเรียนรู้ของแต่ละสาระ เพื่อระบุสิ่งที่ผู้เรียน จะต้องเรียนรู้และสมมติฐานที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อันเป็นคุณภาพของผู้เรียนที่ผู้สอนจะต้องยึดเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้

3. กำหนดหลักสูตรเป็น 3 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3) และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย(ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร การเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

4. กำหนดเวลาเรียน ดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 กำหนดกรอบ โครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐาน สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาซึ่งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมได้ เวลาเรียนตลอดปี (ไม่น้อยกว่า 1,000 ชั่วโมง) เพื่อเป็นเครื่องมือการเรียนรู้และวางทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการอ่านเขียนและการคิดคำนวณ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551 : 22)

จะเห็นได้ว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนั้นสถานศึกษาทุกแห่งในประเทศจะต้องนำไปเป็นกรอบในการจัดหลักสูตรเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นแนวเดียวกัน โดยสิ่งที่หลักสูตรกำหนดมาให้คือ องค์ความรู้ที่เป็นแก่นความรู้หลัก การแบ่งมาตรฐาน การเรียนรู้เป็นช่วงชั้น การกำหนดเวลาเรียนของแต่ละช่วงชั้น เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยพัฒนาได้ต่อเนื่อง

2. สาระและมาตรฐานฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีดังนี้

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท1.1: ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตละมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษา ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาละหลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็นวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551 : 2)

จะเห็นได้ว่า สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยแบ่งออกเป็น 5 สาระ 5 มาตรฐาน ซึ่งแต่ละสาระแต่ละมาตรฐาน ผู้เรียนแต่ละชั้นเรียนจะต้องเรียนให้ครบทุกสาระและทุกมาตรฐานจะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเขียนรูปแบบต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีดังนี้

สาระที่ 2 : การเขียน

3.1 การคัดลายมือด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด ตามรูปแบบการเขียนอักษรไทย

3.2 การเขียนสื่อสาร

3.2.1 คำในชีวิตประจำวัน

3.2.2 คำพื้นฐานในบทเรียน

3.2.3 คำคล้องจอง

3.2.4 ประโยคง่ายๆ

3.3 มารยาทการเขียน

3.3.1 เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีด

3.3.2 ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ

3.3.3 ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551 : 23)

สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้สาระการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้น ได้เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนเกี่ยวกับการเขียนจากง่ายไปหายากโดยเริ่มจากเขียนคำให้ถูกต้องกระทั่งสามารถเขียนจดบันทึกความรู้และประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวันได้

4. ตัวชี้วัดกลุ่มการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระการเขียน

ตัวชี้วัดสาระการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่หลักสูตรกำหนดไว้สำหรับผู้เรียน มีดังนี้

4.1 คัดลายมือด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด

4.2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ

4.3 มีมารยาทในการเขียน

จะเห็นได้ว่า สาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด สาระการเขียนคือต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ ในการเขียนสื่อสารประโยคง่าย ข้อความสั้น ๆ ซึ่งเป็นความรู้ความสามารถทางการเขียนที่เริ่มจากง่ายไปหายากและต้องการให้ผู้เรียนเขียนด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจนดังตารางมาตรฐานต่อไปนี้

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. คัดลายมือด้วยบรรจงเต็มบรรทัด	1. การคัดลายมือด้วยบรรจงเต็มบรรทัด ตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับ ประสบการณ์	2. การเขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์
	3. เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ	3. การเขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ
	4. มีมารยาทในการเขียน	4. มารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล - ไม่เขียนล้อเลียนผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่น เสียหาย

5. มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้
มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
1-3 ตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนด มีดังนี้

5.1 สามารถเขียนคำได้ถูกความหมายและสะกดการันต์ถูกต้อง ใช้ความรู้และ
ประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความและเรื่องราวแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการและ
จินตนาการ รวมทั้งการใช้กระบวนการเขียนมาพัฒนางานเขียน

5.2 มีมารยาทการเขียนและนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียนจดบันทึก
ความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน กรมวิชาการ (2545ก : 18-22)

จะเห็นได้ว่า มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1-3 นั้น เมื่อเรียนจบหลักสูตรต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่
สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และตัวชี้วัด ในสาระการเรียนรู้ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แสดง
ให้เห็นว่าผู้เรียนจะต้องเขียนคำ เขียนประโยค ข้อความ เขียนบันทึกความรู้ประสบการณ์และ

เรื่องราวในชีวิตประจำวัน ได้ถูกต้องตลอดจนเน้นปลูกฝังมารยาทการเขียนและเป็นผู้มีนิสัยรักการเขียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

6. คุณภาพของผู้เรียนภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรมละคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

6.1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆและบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผลลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่งคำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถามรวมทั้งแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พุดสื่อสาร เล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำหรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดูและพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำแต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นที่เหมาะสม

เข้าใจและสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดี วรรณกรรมที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้านเพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทรื่องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่นท้องถิ่นท่งจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

สรุปได้ว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้ให้ความสำคัญกับทักษะการอ่าน และการเขียนเป็นอย่างมาก ซึ่งจะเห็นว่าว่าคุณภาพผู้เรียนทั้ง 15 ข้อที่หลักสูตรกำหนดไว้นั้นได้สอดแทรกให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านการเขียนไว้ทุกข้อ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยนอกจากจะให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง การดูและการพูดแล้วจะต้องเน้นให้ผู้เรียนมีคุณภาพด้านการอ่านและการเขียน เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้แสวงหาความรู้ในวิชาอื่น ๆ

7. กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เต็มศักยภาพ บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียนมาเป็นผู้สนับสนุน เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ดังนี้

7.1 การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน เป็นการจัดประสบการณ์ตรงให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติเหมือนกับการทำงานในชีวิตจริง ให้รู้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ รู้จักวิธีการวางแผน คิดวิเคราะห์ ประเมินผลการปฏิบัติงาน ได้ด้วยตนเอง และฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม ลักษณะของโครงงานเป็นเรื่องของการศึกษา ค้นคว้า ทดลอง ตรวจสอบสมมุติฐาน โดยอาศัยการศึกษาวิเคราะห์และการใช้ทักษะกระบวนการ

7.2 การจัดการกระบวนการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่ม การสอนลักษณะนี้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมของตนเองละผู้อื่น หรือเรียนรู้ทักษะทางสังคม ผู้เรียนค้นหาคำตอบด้วยตนเอง จนสามารถนำความรู้ความเข้าใจจากการปฏิบัติงาน ไปใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ในสังคมได้อย่างสันติสุข

7.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด โดยวิธีการที่หลากหลายผู้สอนจะต้องใช้คำพูดและวิธีการต่างๆ กระตุ้นให้นักเรียนคิด ลงมือปฏิบัติ ประเมิน ปรับปรุงแก้ไข พัฒนางานของตนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน เช่น กิจกรรมการอภิปราย การวิเคราะห์ การวิจารณ์ การค้นคว้า การทำโครงงาน ฯลฯ นอกจากนี้ผู้สอนยังต้องสอดแทรกคุณธรรมในกระบวนการคิดควบคู่ไปด้วย เช่น ความรับผิดชอบ ความอดทน ความเพียรพยายาม นอกจากนี้ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ การวางแผน ดำเนินชีวิตในอนาคต เพื่อให้อยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข

7.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ตลอดจนชุมชนมีบทบาทสำคัญ ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมร่วมกันทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนด้วยการจัดกิจกรรมในห้องเรียน ในโรงเรียนและในชุมชน เช่น การเล่าเรื่อง การอภิปราย การโต้เถียง การคัดลายมือ การเขียนเรียงความ การทำโครงงาน การประกวดการอ่าน การศึกษาค้นคว้า การแข่งขันการตอบปัญหา การอ่านทำนองเสนาะ

7.5 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หลักการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนเข้าใจหลักโครงสร้างของภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาส่งเสริมให้เกิดความตระหนักว่า ภาษามีความสำคัญและมี

พลังกิจกรรมการพัฒนาการเรียนรู้หลักการทางภาษาจำเป็นต้องจัดควบคู่ละสัมพันธ์กับกิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทุกกิจกรรม

7.6 การพัฒนาการเรียนรู้วรรณคดีและวรรณกรรม เป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิด ความซาบซึ้งในสุนทรียภาพของภาษาไทย เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต โดยปรับเปลี่ยนให้ เหมาะสมกับสังคมในปัจจุบัน การจัดกิจกรรมจึงควรเน้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาเพื่อเรียนรู้ เนื้อหาสาระด้วยการอ่านพิจารณา วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ประเมินค่าวรรณกรรมละวรรณคดีอย่างมี เหตุผลมีการนำเสนอความเข้าใจ ความซาบซึ้ง ขอบคิดและประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ เช่น การ รายงาน การจัดแสดง การสร้างสรรค์วรรณกรรมทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง

7.7 การพัฒนาการเรียนรู้ภูมิปัญญาทางภาษา ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิถีชีวิต และศิลปะ การใช้ภาษาของคนในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมจำเป็นต้องให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาเพื่อการ เรียนรู้ เช่น การสัมภาษณ์ การรายงาน การทำโครงการ การจัดการแสดง เป็นต้น โรงเรียนและ ชุมชนจะต้องร่วมกันจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเพื่อการอนุรักษ์ และพัฒนา ภูมิปัญญาทางภาษา กรมวิชาการ (2545ก : 22-24)

นอกจากกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทยทำให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้เต็มศักยภาพดังกล่าว ข้างต้นแล้ว สนิท สัตโยภาส (2532 : 92) ยังได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาไทยไว้ ดังนี้

1. ควรสอนภาษาไทยให้สอดคล้องกับธรรมชาติ เพราะในชีวิตประจำวันของมนุษย์ จะใช้ทักษะทางภาษาราวละไม่น้อยกว่า 2 ทักษะ เช่น ฟังกับคิด คิดกับพูด คิดกับเขียน ฯลฯ ฉะนั้นการสอนภาษาไทยควรสอนให้สัมพันธ์กันทุกทักษะ

2. ควรสอดแทรกทักษะทางภาษาขณะที่มีการเรียนการสอน เพราะเราถือว่า ภาษาไทยเป็นปัจจัยของการเรียนรู้ทุกวิชา ถ้าพบข้อบกพร่องเกี่ยวกับทักษะทางภาษาไทย ในขณะที่เรียนวิชาใดควรแก้ไขทันที

3. สอนวิชาภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น

4. สอนภาษาไทยเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม

5. เรื่องที่จะนำมาสอนควรมีความหมายต่อนักเรียนและเกี่ยวข้องกับนักเรียน

6. ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ครูควรหาแบบฝึกให้ได้เพียงพอและบ่อย ๆ

7. การสอนภาษาไทยโดยใช้สื่อการสอน เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจและเข้าใจ บทเรียนยิ่งขึ้น

8. สอนภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยความ สนุกสนานเพลิดเพลิน ครูควรเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนและกิจกรรมอยู่เสมอ

9. สอนภาษาไทยโดยฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดเป็น มีวิจารณ์ญาณ มีเหตุผล

10. ควรมีการเสริมแรงและการจูงใจอยู่เสมอ

สรุปได้ว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทยให้ได้ประสิทธิภาพสูงครูผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนโดยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียน โดยหันมาเป็นผู้สนับสนุน เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบที่หลากหลาย และครูผู้สอนต้องสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น อีกทั้งควรรหาแบบฝึกให้ผู้เรียนฝึกอย่างพอเพียงและบ่อย ๆ ตลอดจนปรับเปลี่ยนกิจกรรมอยู่เสมอเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข

แบบฝึกทักษะ

1. ความหมายของแบบฝึก ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 147) ได้กล่าวถึงแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่จะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน ในบางแบบฝึกจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

นิลาภรณ์ ชรรณวิเศษ (2546 : 10) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมทักษะเกี่ยวกับการเขียนทุกรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนสะกดคำ ครูสามารถใช้แบบฝึกช่วยพัฒนาการเขียน และใช้เป็นสิ่งเร้าใจให้ผู้เรียนสนใจและอยากฝึกทักษะการเขียนให้เกิดความชำนาญมากขึ้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 641) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึงแบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นให้นักเรียนฝึกตอบ

จิตรา สมพล (2547 : 10) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า เป็นการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยความสนใจสนุกสนาน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น

พงษ์ศักดิ์ ศิริวงศ์ (2549 : 26) ได้นิยามความหมายของแบบฝึกว่า เป็นการจัดรูปแบบการเรียนรู้โดยอาศัยแบบฝึกหัด หรือตัวอย่างปัญหาโดยอาศัยคำสั่งที่ตั้งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนตอบและฝึกปฏิบัติจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะเพิ่มมากขึ้น

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 46) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกว่าชุดฝึกเป็นตัวช่วย
ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นให้นักเรียนตอบ หรือเป็นสื่อการสอนประเภทหนังสือ ที่ครูใช้เป็น
เครื่องมือในการให้นักเรียนได้ฝึกฝนให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ ฝึกปฏิบัติด้วยความ
สนใจสนุกสนาน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจละทักษะเพิ่มขึ้น

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 40) กล่าวว่าชุดฝึกหมายถึง สื่อการสอนประเภทหนึ่งที่ครู
สร้างขึ้นเพื่อเป็นสิ่งเร้า สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ ด้วยความสนใจและเพื่อเป็นการฝึกฝน
หรือทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว ให้ผู้เรียนเกิดความจำ ความชำนาญ มีทักษะเพิ่มขึ้นและ
สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้

จากความหมายของแบบฝึก หรือชุดฝึกที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ชุดฝึกหรือแบบฝึก
หมายถึง เครื่องมือที่ผู้สอนสร้างขึ้นอย่างหลากหลาย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกทักษะของผู้เรียน
ในเรื่องที่เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญในเรื่องนั้นยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพราะหากนักเรียนทำแบบฝึกใน
ข้อใดไม่ได้ นักเรียนก็จะกลับมาทบทวนในสิ่งที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำมาช่วยในการทำแบบฝึกให้
สำเร็จลุล่วง การทำแบบฝึกต้องลงมือเขียน ได้เป็นอย่างดี

2. ความสำคัญของแบบฝึก

ในการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียนสะกดคำ นอกจากผู้สอนจะต้องจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างความสนใจ และตรงกับความต้องการของผู้เรียนแล้ว ผู้สอนควรสร้าง
แบบฝึกเพื่อช่วยเหลือนักเรียน ให้นักเรียนได้เกิดทักษะในการเขียนสะกดคำยิ่งขึ้นเพราะแบบ
ฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก โดยเฉพาะเนื้อหาวิชาที่ต้องการฝึกซ้ำย้ำทวน ได้มี
นักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ ดังนี้

ชญาภรณ์ พิณพาทย์ (2542 : 188) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ว่า
แบบฝึกมีความสำคัญ และจำเป็นต่อการเรียนทักษะทางภาษา มาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ
บทเรียนได้ดียิ่งขึ้นสามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทนทำให้เกิดความ
สนุกสนานในขณะที่เรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหา
เดิมด้วยตนเองนำมาวัดผลการเรียนหลังจากที่เรียนแล้วตลอดจนทราบข้อบกพร่องของนักเรียน
และนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันทีซึ่งจะมีผลทำให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่ายและลดภาระ
ได้มาก ทำให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546 : 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก
ที่ครูนำมาเป็นเครื่องมือในการสอน มีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะต่างๆ ให้

ดีขึ้น ดังนั้น แบบฝึกการเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญ ในการช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ และสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

อังสนา ภาระเวช (2549 : 37) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่า แบบฝึกทักษะที่ครูนำมาเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญต่อการเรียนรู้เป็นสื่อการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง ทราบความก้าวหน้าของตนเองสามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเอง ได้ละช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 47) ได้กล่าวว่าแบบฝึกมีความสำคัญ เพราะเป็นวิธีสอนที่สนุก ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาฝึกให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น และยังสามารถจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมได้ด้วยตนเอง และทราบข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันทีและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 41) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกมีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอน และมีความสำคัญในการช่วยเหลือให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษา ซึ่งในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกทักษะในการฝึกฝน หรือฝึกปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง และช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องแม่นยำ สื่อความหมายได้และเกิดการเรียนรู้ได้ดี

จากความสำคัญของแบบฝึกทักษะข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนสะกดคำ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องแม่นยำ สื่อความหมายได้ เพราะเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และทำให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความก้าวหน้าของตนทันทีที่ทำแบบฝึกแล้วเสร็จ นอกจากนี้แบบฝึกยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ฝึกซ้ำย้ำทวนในสิ่งที่เรียนมา กระทั่งเกิดความเข้าใจและสามารถทำทักษะนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับทักษะทางภาษาได้มาก ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

ประทีป แสงเนียมสุข (2538 : 53) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู
2. ช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ
ในทางจิตใจมากขึ้น

4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพบปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน
8. ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในบทเรียน
9. ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง
10. ช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสะกดคำ

อดุลย์ ภูปลื้ม (2539 : 24) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ช่วยให้ผู้จดจำเนื้อหาสาระคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน
3. ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน
4. ทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง
5. สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้
6. ทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน
7. ทำให้ครูประหยัดเวลา
8. ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546 : 13) กล่าวถึงประโยชน์แบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่ดีมี
ประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะทางภาษา แบบฝึกที่ดีมี
เปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครู ทำให้ครูลดภาระการสอนลงได้ ทำให้นักเรียนสามารถ
พัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

จิตรา สมพล (2547 : 12) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็น
เครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน และการฝึกทักษะแต่ละทักษะนั้น ควร
มีหลายๆ แบบเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ ไม่เบื่อ ช่วยให้ผู้ครูและ
นักเรียนทราบความก้าวหน้าหรือข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ช่วยพัฒนาความสามารถใน
การเขียนสะกดคำดังนั้นแบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการ
เรียน

อังสนา ภาระเวช (2549 : 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกกว่า แบบฝึกเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์สำหรับครูและนักเรียน เพราะเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียนช่วยให้ครูและนักเรียนทราบความก้าวหน้า หรือข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นหลังได้ทำแบบฝึก นักเรียนสามารถศึกษาทบทวนได้ด้วยตนเอง ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเกิดความมั่นใจ ในตัวเองยิ่งขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่จำเป็นที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 48) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกกว่าแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน และการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียนนั้นควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ ไม่เมื่อยช่วยให้ครูและนักเรียนทราบความก้าวหน้าหรือข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ดังนั้นแบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความรู้ประสบผลสำเร็จทางการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น

Petty (1963 : 469 – 472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. แบบฝึกเป็นส่วนที่เพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มากเพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา เป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมเอาใจใส่จากครูผู้สอน
3. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางภาษาของตน โดยกระทำ ดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น
 - 4.2 ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกจะใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยทำให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ทันที

8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

จากประโยชน์ของแบบฝึกดังที่กล่าวมา สรุปได้ว่าแบบฝึกใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น และควรฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น โดยให้ทำแบบฝึกในเรื่องที่ต้องการฝึกซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย แบบฝึกช่วยฝนเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จจะมีความสุขในการเรียนรู้ นอกจากนี้แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้งได้อีกด้วย

4. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

แบบฝึกที่นำมาพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนนั้น ผู้สอนควรเลือกสรรแบบฝึกที่ดีมีคุณภาพตรงกับเรื่องที่ต้องการฝึก ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้หลายท่านดังต่อไปนี้

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538 : 55-56) ได้กล่าวถึงตัวอย่างของลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่าควรจัดทำแบบฝึกในรูปแบบที่หลากหลาย คือ

1. ประเภทเลือกตอบ

- 1.1 เลือกระบายสีพวกเดียวกัน
- 1.2 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความ
- 1.3 เลือกตัวพยัญชนะใส่ในกลุ่มคำ
- 1.4 เลือกคำที่ประวิสรรชนีย์หรือคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ได้ถูกต้อง
- 1.5 เลือกคำพวกเดียวกัน
- 1.6 ชี้เส้นใต้คำพวกเดียวกัน

2. ประเภทเติมคำ

- 2.1 เติมพยัญชนะในคำที่กำหนดให้
- 2.2 เติมคำลงในข้อความที่กำหนดให้
- 2.3 เติมส่วนประกอบของคำให้เป็นคำที่มีความหมาย
- 2.4 เติมคำให้มีความหมายตรงกับภาพ
- 2.5 เติมอักษรในช่องว่างให้เป็นคำ ซึ่งตรงกับคำอ่านที่กำหนดให้

3. ประเภทจับคู่

- 3.1 จับคู่พยางค์ของคำที่อ่านตรงกัน
- 3.2 จับคู่คำกับข้อความที่มีความหมายตรงกัน
- 3.3 จับคู่พวกเดียวกัน
4. ประเภทสร้างคำ
 - 4.1 สร้างคำจากภาพ
 - 4.2 สร้างคำจากภาพและความหมายที่กำหนดให้
 - 4.3 สร้างคำโดยเรียงตัวอักษรที่กำหนดให้
 - 4.4 สร้างคำโดยกำหนดส่วนประกอบของคำบางส่วนให้
 - 4.5 นำคำมาประสมให้เกิดคำใหม่
 - 4.6 สร้างคำจากตัวอักษรที่สลับกันอยู่
5. ประเภทของคำ
 - 5.1 สร้างประโยคจากคำอ่านที่กำหนดให้
 - 5.2 เลือกเติมคำลงในประโยคให้ได้ใจความ
 - 5.3 สร้างประโยคจากภาพที่กำหนดให้
6. ประเภทของคำ
 - 6.1 เขียนคำจากคำอ่านที่กำหนดให้
 - 6.2 เขียนคำจากคำอ่านและความหมายที่กำหนดให้
 - 6.3 แก่คำที่เขียนสะกดผิด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539 : 145) ได้กำหนดถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม
5. มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
6. ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้
7. มีให้เลือกทั้งตอบแบบจำกัดและตอบอย่างเสรี
8. ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้ทำศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายกับผู้ฝึกทำด้วย

9. ควรใช้สำนวนภาษาง่าย ๆ ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุก

10. ปลุกความสนใจและใช้หลักจิตวิทยา

นิลาภรณ์ ชรรณวิเศษ (2546 : 19) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่า

1. มีรูปแบบที่น่าสนใจ ใช้ชุดฝึกสั้น ๆ ตามลำดับความยากง่าย
2. ตรงตามเนื้อหา เหมาะสมกับวัย เวลา ความสามารถ ความสนใจและ

สภาพปัญหาของนักเรียน

3. มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าจะฝึกด้านใด กำหนดเวลา และชุดฝึกควร

ทันสมัยอยู่เสมอ

พงษ์ศักดิ์ ศิริวงศ์ (2549 : 31) ได้กล่าวสรุปลักษณะแบบฝึกที่ดีว่า

1. ใช้หลักจิตวิทยาในการสร้าง
2. เนื้อหาต้องเหมาะสมกับวัย
3. มีคำอธิบายชัดเจนใช้ภาษาง่าย
4. ใช้เวลาในการฝึกไม่นานเกินไป
5. สามารถเรียนด้วยตนเองได้
6. แบบฝึกที่ดีควรมีรูปแบบที่หลากหลายและมีความท้าทายในการค้นหา

คำตอบ

กมล ชุกกลิ่น (2550 : 37) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีต้องครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน มีการกำหนดเวลาในการทำแบบฝึก ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน มีรูปแบบที่น่าสนใจ คำสั่งชัดเจน เนื้อหาและกิจกรรมมีความยากง่ายพอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนมีความสุขกับการทำแบบฝึกหัดและควรมีความทันสมัยอยู่เสมอ

ปริศนา พลหาญ (2550 : 51) ได้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีว่า จะต้องนำเนื้อหา มาจากบทเรียนและมีหลายลักษณะนอกจากนั้นต้องส่งเสริมความคิดช่วย จูงใจ ก่อให้เกิดความ สนุกสนานจนเกิดความพึงพอใจและเกิดทักษะตรงตามจุดประสงค์

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 53) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีต้องมีหลากหลาย รูปแบบ เช่น ประเภทเลือกตอบ เติมคำ จับคู่ สร้างคำ สร้างประโยค ประเภทของคำ จะต้องเหมาะสม และสอดคล้องกับทักษะที่จะฝึกด้วย เพื่อให้ชุดฝึกที่จะนำไปใช้กับผู้เรียนประสบความสำเร็จบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

Daccanay and Donald (1969 : 306) ได้เสนอแนะลักษณะแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

ไว้ ดังนี้

1. แบบฝึกหัดให้เขียนตามคำบอก
2. แบบให้เลือกคำที่กำหนดให้ มาเติมในช่องว่างให้เหมาะสม
3. แบบจับคู่ โดยจับข้อความ 2 ข้อความให้เรียงเป็นเนื้อเดียวกัน
4. แบบฝึก แบบสร้าง คือ ให้ประโยคมาแล้วให้นำคำในวงเล็บท้ายประโยคมา

ใส่ลงในตำแหน่งที่ถูกต้องในประโยคเดิม

5. แบบให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้

River (1968 : 97-100) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. บทเรียนทุกเรื่องควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมาก่อนที่จะเรียนเรื่องนั้น
2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบเดียว
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบสั้นๆ
5. ประโยคหรือเนื้อหาในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากลักษณะที่ดีของแบบฝึกดังที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะแบบฝึกที่ดีนั้นควรเป็นแบบฝึกที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว มีคำอธิบาย คำชี้แจง หรือคำสั่งในการทำความเข้าใจจนละเอียดเป็นคำสั่งมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้เข้าใจผิดในขั้นตอนการทำแบบฝึกที่ดีต้องมีขนาดของตัวหนังสือเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และควรมีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเรื่องที่ฝึกเวลาที่ฝึกควรมีระยะเวลาในการฝึกเหมาะสมกับความสนใจของผู้ทำนอกจากนี้แบบฝึกที่ดีควรมีรูปแบบที่หลากหลายและมีความท้าทายในการค้นหาคำตอบ ที่สำคัญการฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบเดียวและแบบฝึกนั้นควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย

5. หลักการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกที่ดีนั้น ควรสร้างตามหลักการสร้างแบบฝึกจึงจะได้แบบฝึกที่ดีมีประสิทธิภาพซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกไว้ ดังนี้

นวิวรรณ กิรติกร (2537 : 11-12) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้น สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียน เด็กเริ่มเรียนมีประสบการณ์น้อย จะต้องสร้างแบบฝึกที่น่าสนใจ ละมุนใจ

ผู้เรียนด้วยการเริ่มจากข้อที่ง่ายไปหายาก เพื่อให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการทำแบบฝึกหัด

2. ให้แบบฝึกตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก และมีเวลาเตรียมการไว้

ล่วงหน้าอยู่เสมอ

3. แบบฝึกแต่ละชุดควรมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ หรือมีตัวอย่างแสดงวิธีทำจะช่วยให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

4. แบบฝึกจะต้องถูกต้อง ครูควรพิจารณาให้ดีอย่าให้มีข้อผิดพลาด

5. แบบฝึกควรมีหลายๆ แบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลาย

วรินทร์า วัชรสิงห์ (2537 : 9-11) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการสร้างแบบฝึก ให้นำฝึก

ไว้ดังนี้

1. เทคนิคการยกตัวอย่าง ครูผู้สอนควรยกตัวอย่างง่าย ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้รวดเร็วและถูกต้อง ครูควรยกตัวอย่างประกอบหลาย ๆ แบบ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและเข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยอาจยกตัวอย่างคำจากสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน

2. เทคนิคการใช้วัสดุประกอบการทำแบบฝึก

2.1 ให้ผู้เรียนช่วยทำวัสดุประกอบการเรียน ในการทำแบบฝึกผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนช่วยทำวัสดุประกอบการเรียน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง พัฒนากาย ทัศนะทางกาย ละทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.2 ผู้สอนควรรู้จักเลือกใช้วัสดุจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งหาได้ไม่ยากนักและควรเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหา

2.3 ผู้สอนควรรู้จักเลือกใช้วัสดุ ประกอบการเรียนที่หาง่ายและประหยัด เพื่อให้เข้ากับสภาพเศรษฐกิจและสังคม วัสดุที่ใช้ไม่จำเป็นต้องหายากและราคาแพง เพราะเราใช้วัสดุประกอบการเรียนก็เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และเกิดมโนคติ (Concept) ดีขึ้น

3. เทคนิคการสร้างและการใช้ภาพประกอบการเรียน

3.1 การใช้ภาพเส้นง่าย ๆ เพราะเมื่อเรียนไปวาดภาพไป ก็จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายขึ้น ยิ่งการทำแบบฝึกถ้ามีรูปภาพประกอบด้วยแล้ว จะยิ่งทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและเพลิดเพลิน

3.2 การใช้ภาพสำเร็จประกอบการสอน ผู้สอนบางคนไม่สามารถวาดภาพลายเส้นได้ ก็อาจใช้ภาพสำเร็จรูปที่ตัดมาจาก หนังสือ วารสาร คอมพิวเตอร์ การเตรียมภาพประกอบการสอนล่วงหน้า จะทำให้ประหยัดเวลาในการอธิบาย

4. เทคนิคในด้านนันทนาการ

4.1 การใช้เพลงประกอบการสอนและการทำแบบฝึก จะช่วยก่อก่อเมลาจิตใจทำให้ผู้เรียนไม่เคร่งครัดจนเกินไป และสามารถใช้เวลาที่รอนั้น มาตอบคำถามในแบบฝึกได้

4.2 การใช้คำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการทำแบบฝึกได้เช่นเดียวกัน กล่าวคือ สามารถนำมาตอบคำถามต่าง ๆ ในการทำแบบฝึกได้

4.3 การใช้เกมประกอบ ผู้ที่เป็นครูควรจะศึกษาทั้งเกมที่ประกอบการสอนในห้องเรียน เกมลับสมอง โดยทั่วไป เกมที่ใช้ประกอบการสอนในห้องเรียนนั้น มักจะเป็นเกมที่สั้นและง่ายใช้เวลาน้อย ผู้สอนอาจจะใช้เกมสรุปมโนคติ หรือใช้ฝึกทักษะก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 145 – 146) ได้กำหนดขั้นตอนการสร้างแบบฝึก ไว้ดังนี้

1. สำรวจปัญหาและความต้องการ เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไปแล้ว ครูผู้สอน ย่อมทราบดีว่าบรรลุผลตามวัตถุประสงค์หรือไม่ รวบรวมปัญหาและความต้องการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนในแต่ละจุดประสงค์

2. กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้ชัดเจน เพื่อตอบคำถามว่าสร้างแบบฝึกเพื่ออะไร ต้องการให้นักเรียนเป็นอย่างไร

3. วิเคราะห์คำที่เรียนในแต่ละจุดประสงค์ว่า ประกอบด้วยคำและความหมายอย่างไร คำใดที่มักจะมีปัญหาในการอ่านและเขียนให้รวบรวมคำเหล่านั้นไว้

4. ศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาการอ่านของนักเรียนในแต่ละชั้นว่าเด็กแต่ละวัยมีความสนใจเรื่องอะไร องค์กรประกอบที่จะทำให้การทำแบบฝึกได้ผลคือต้องประกอบไปด้วย

4.1 ความใกล้ชิด คือ ถ้าสิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4.2 การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ทำซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ ความเข้าใจที่แม่นยำ

4.3 กฎแห่งผล คือ การที่ผู้เรียนได้ทราบผลในการทำงานของตนด้วยการเฉลยคำตอบจะช่วยให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่อง เพื่อปรับปรุงแก้ไขและเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4.4 การจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกเรียงลำดับจากแบบฝึกง่ายและสั้น ไปสู่เรื่องยากและยาวขึ้น ควรมีภาพประกอบละมีหลายรูปแบบ เป็นต้น

5. กำหนดกรอบการสร้างแบบฝึกหัดว่าควรประกอบไปด้วยเรื่องอะไรบ้างแต่ละเรื่องควรมีลักษณะอย่างไร กิจกรรมอะไรบ้าง มีความยาวเพียงไร จะนำเสนอโดยใช้รูปแบบประกอบหรือไม่

6. ลงมือเขียนแบบฝึกแต่ละชุด

7. นำแบบฝึกนั้นไปให้ผู้ชำนาญการตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา เช่น ครูภาษาไทยที่มีประสบการณ์ ศึกษานิเทศก์ เป็นต้น หรือนำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 1 – 5 คน เพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

8. จัดพิมพ์หรืออัดสำเนาแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้เสริมทักษะ การเรียนภาษาไทย

ธิดา สอนนารถ (2542 : 20) ได้เสนอหลักการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. ต้องกำหนดโครงร่างของแบบฝึกเอาไว้คร่าวๆ ก่อน
2. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องที่สร้าง
3. เขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหา
4. แจกแจงวัตถุประสงค์ออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน

ผู้เรียน

5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในกิจกรรมแต่ละตอนให้เหมาะสมของผู้เรียน

จากหลักการสร้างแบบฝึกดังที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแต่ละแบบฝึกให้ชัดเจน และสร้างให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แบบฝึกแต่ละชุดควรมีคำชี้แจงง่ายๆ สั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ หากคำชี้แจงนั้นนักเรียนไม่คุ้นเคยอาจมีตัวอย่างแสดงวิธีทำจะช่วยให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น แบบฝึกควรมีหลายๆ แบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลายและการทำแบบฝึกแต่ละครั้งต้องเหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก

6. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกนั้น จำเป็นต้องใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อให้แบบฝึกเหมาะกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก ดังนี้

พรรณี ชูชัย (2522 : 191 – 195) ได้เสนอการนำหลักจิตวิทยา มาใช้ในการสร้างแบบฝึกสรุปได้ดังนี้

1. การสาธิตและการอธิบายแนะนำ เริ่มแรกควรบอกให้นักเรียนทราบว่า จะทำอะไร ชี้แจงให้เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเรียนนั้น เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. ให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทันที หลังจากการสาธิตและสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง ก็คือ การทำซ้ำและการเสริมแรง ควรให้ออกาสนักเรียนได้ฝึกซ้ำๆ และควรให้ได้รับการเสริมแรงอย่างทั่วถึง
3. ในขณะที่ฝึกหัดควรให้มีการแนะนำ เพื่อให้นักเรียนฝึกทักษะนั้นได้ด้วยตนเอง
4. ให้คำแนะนำที่อยู่ในบรรยากาศสบายๆ ครูผู้สอนต้องใจเย็น ไม่ดูบรรยากาศไม่ตึงเครียด จะช่วยผู้ให้เด็กเกิดความพยายามที่จะฝึก
5. สิ่งที่จะทำให้นักเรียนพบปัญหายุ่งยากในการฝึกทักษะใหม่ คือ การที่ทักษะเก่าของนักเรียนจะมารบกวนการเรียนรู้ของทักษะใหม่ ซึ่งควรแก้ไขด้วยการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าทักษะใหม่ที่ฝึกฝนนั้นจะมีวิธีการของมันเอง ซึ่งต่างไปจากวิธีการของทักษะเก่า และพยายามกระตุ้นให้นักเรียนระลึกเสมอว่าเขากำลังเรียนทักษะใหม่

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2522 : 52) กล่าวว่าในการสร้างแบบฝึกต้องอาศัยหลักทฤษฎีการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ต้องคำนึงอยู่เสมอว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจต่างกัน ในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาให้เหมาะสม ไม่ง่ายเกินไปสำหรับเด็กเก่งและไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน ในการฝึกแบบฝึกควรมีทั้งฝึกเป็นรายบุคคลและฝึกเป็นรายกลุ่ม การฝึกเป็นกลุ่มควรให้เด็กเก่งและเด็กอ่อนเพื่อให้เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กอ่อน
2. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝน หรือกระทำซ้ำๆ ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกมีลักษณะหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อันจะส่งผลทำให้ความสนใจในการฝึกลดลงจะไม่เกิดการเรียนรู้เท่าที่ควร
3. กฎแห่งผล (Law of Effect) เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหรือให้ทำงานใดๆ จึงควรเฉลยหรือตรวจให้นักเรียนได้ทราบผลโดยเร็ว ฉะนั้นแบบฝึกที่สร้างขึ้นจึงควรมีคำเฉลยเพื่อให้นักเรียนทราบผลโดยเร็ว หรือนักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้เอง เพื่อจะได้รู้ข้อบกพร่องของตนเอง
4. แรงจูงใจ (Motivation) ในการสร้างแบบฝึกให้น่าสนใจ ละมีแรงจูงใจให้เด็กอยากทำ จึงควรจัดทำแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนพบกับความสำเร็จ

และอยากที่จะทำแบบฝึกต่อไป นอกจากนี้แบบฝึกควรเป็นแบบนั้นๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่ายควรมีแบบฝึกหลายรูปแบบไม่ซ้ำซาก เช่น อาจจัดแบบฝึกในลักษณะของเกม กิจกรรมในสถานต่างๆ ที่แปลกใหม่น่าสนใจ และสนุกสนานเหมาะสมกับวัย และความต้องการของเด็ก

ประสาธ อิศรปริศา (2538 : 43-44) ได้กล่าวถึงหลักทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

ทฤษฎีพัฒนาการ (The Cognitive Development) ของ Piaget กล่าวว่าพัฒนาการทางชีวปัญญาตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่ เชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ต่อการปรับตัวเพื่อดำรงอยู่อย่างสมดุล โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่างๆ 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 2 ปี จะมีพัฒนาการ คือ รู้จักวัตถุที่ไม่ใช่ตัวเอง รู้จักแสวงหาสิ่งเร้า สิ่งที่น่าสนใจ ภาษาพูดยังไม่พัฒนาเต็มที่ เข้าใจเรื่องราวเพราะใช้ประสาทสัมผัส และรู้ว่าวัตถุที่มีอยู่ต้องทรงสภาพเดิมเสมอ แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่และทิศทาง

ขั้นที่ 2 ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่ 2 - 7 ปี ในขั้นที่ 2 จะมีพัฒนาการ คือ คิดเอาแต่ใจตัว ไม่เข้าใจความคิดของผู้อื่น เห็นความเหมือนแต่ไม่เห็นความแตกต่าง รู้จักบ่งประเภทละบ่งชั้น เข้าใจเรื่องราว ความเกี่ยวพัน เข้าใจเลขจำนวน สามารถคิดออกโดยไม่ใช้เหตุผล

ขั้นที่ 3 ขั้นคิดปฏิบัติการด้วยรูปธรรม ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่ 12 ปี ถึงวัยผู้ใหญ่มีพัฒนาการ คือ สามารถคิดโดยไม่ต้องใช้วัตถุเป็นสื่อ คิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ รู้จักคิดวิเคราะห์หาคิดความ และทดสอบสมมติฐานได้

กตिका สุวรรณสมพงษ์ (2541 : 42 - 43) ได้กล่าวสรุปถึงทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการฝึกไว้ดังนี้

1. กฎการฝึกของ Thomdike หมายถึง การที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง ซึ่งกฎนี้เป็นการเน้นความมั่นคง แน่นแฟ้นของสิ่งที่เรียนให้ความรู้คงทนถาวร ซึ่งแยกเป็น 2 กฎย่อยคือ

1.1 กฎแห่งการใช้ (Law of Used) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วมีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปใช้บ่อยๆ จะทำให้การเรียนรู้คงทนถาวร

1.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วไม่ได้กระทำบ่อยๆ หรือไม่ได้ใช้เลย ย่อมทำให้ลบเลือนไปในที่สุด หรือก็เกิดการลืมจนเรียนไม่รู้เรื่องอีกเลย

2. กฎแห่งผลที่พอใจของ Thomdike หมายถึง การที่ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ต่อไปได้อีก ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจก็จะเกิดผลดีต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อไปอีก แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจก็ไม่อยากเรียนรู้ หรือเบื่อหน่ายและเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้ อาจทำให้ผู้กระทำเลิกทำสิ่งนั้นได้ การนำกฎแห่งผลที่พอใจมาใช้ ครูควรส่งเสริมให้เกิดความพอใจจากการฝึกด้วยการรู้จักผู้เรียนอย่างแท้จริงว่าใครมีความสามารถความสนใจ ฯลฯ เพียงใด แต่ไหน แล้วพยายามจัดการเรียนการสอน รวมถึงการมอบหมายงานที่ความยากง่ายเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่ดี และสามารถทำงานที่ตนได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ก็จะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะฝึกมาก

ทิสนา เขมมณี (2545 : 64 – 66) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget ว่าการเรียนรู้ของเด็ก จะเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะพัฒนาการไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้นตามธรรมชาติ ไม่ควรเร่งเด็กให้เข้าพัฒนาการขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่ง เพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ในช่วงที่เด็กพัฒนาไปสู่ช่วงที่สูงกว่าสามารถช่วยให้เด็กพัฒนาการไปได้เร็ว ซึ่งทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget มีสาระสรุปได้ ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้น ดังนี้

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส (Sensorimotor Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 0 – 2 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้เป็นส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Proportional Period) เป็นขั้นพัฒนาการ ในช่วงอายุ 2-7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับรับรู้เป็นส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ การใช้ภาษาแบ่งเป็นขั้นย่อย ๆ 2 ขั้น คือ

1.2.1 ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด (Pre-conceptual Intellectual Period) เป็นขั้นพัฒนาการอยู่ในช่วงอายุ 2-4 ปี

1.2.2 ขั้นความคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง (Intuitive Thinking Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 4-7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operation Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 7-11 ปี เป็นขั้นที่ความคิดไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็ก

สามารถสร้างภาพในใจและสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม (Formal Operation Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กสามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ และสามารถติดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

หลักการสอนตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ควรคำนึงถึงหลักการ ดังนี้

1. ในการพัฒนาเด็กควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญา และจัดประสบการณ์ให้เด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการนั้น ไม่ควรบังคับเด็กให้ทำในสิ่งที่ยังไม่พร้อม หรือยากเกินพัฒนาการตามวัยของตน เพราะจะก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีได้

2. การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัยของตน สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาการขั้นที่สูงขึ้นได้

3. เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการแตกต่างกัน ถึงแม้อายุจะเท่ากันแต่ระดับพัฒนาการอาจไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีโอกาสที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขา

4. ในการสอนควรใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะต่าง ๆ ได้ดีขึ้น แม้ในพัฒนาการช่วงการคิดแบบรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจแจ่มชัดขึ้น

5. การให้ความสนใจและสังเกตเด็กอย่างใกล้ชิด จะช่วยให้ได้ทราบลักษณะเฉพาะตัวของเด็ก

6. ในการสอนเด็กเล็กๆ เด็กจะรับรู้ส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย ดังนั้นครูจึงควรสอนภาพรวมก่อนแล้วจึงแยกสอนทีละส่วน

7. ในการสอนสิ่งใดให้กับเด็ก ควรเริ่มจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อน แล้วจึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า การทำเช่นนี้จะช่วยให้กระบวนการซึมซับและการจัดระบบความรู้ของเด็กเป็นไปด้วยดี

8. การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากช่วยให้เด็กได้ซึมซับข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็ก อันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักการทฤษฎีและหลักจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนรู้และจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กนั้น มีความสัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึก เพราะเด็กแต่ละวัยนั้นจะมีความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกัน และมีความสนใจที่แตกต่างกัน เราต้องสร้างแบบฝึกให้

สอดคล้องกับวัยของเด็กที่เราต้องการพัฒนา ไม่ควรให้เด็กทำแบบฝึกที่ยากเกินพัฒนาการของเด็ก เพราะเด็กบางช่วงอายุไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ และหากให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่ยากเกินไป เด็กจะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการทำแบบฝึก ดังนั้นควรให้เด็กเริ่มต้นทำแบบฝึกจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ก่อน และการคิดแบบรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจแจ่มชัด และที่สำคัญที่สุดต้องให้เด็กได้ทำแบบฝึกในบรรยากาศที่สบาย ๆ ไม่ต้องเครียด ครูผู้สอนต้องใจเย็น ไม่ดุ จะช่วยให้เด็กเกิดความพยายามที่จะฝึกมากยิ่งขึ้น

7. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

ได้มีนักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคนอื่น ๆ (2538 : 490-492) ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นในการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ในหน่วยงานที่มีหน้าที่ผลิตชุดฝึกทักษะ เป็นการประกันคุณภาพของชุดฝึกทักษะขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบหาประสิทธิภาพมาก่อน หากผลิตออกมาอาจใช้ประโยชน์ไม่ได้ดี ต้องทำใหม่เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและเงินงบประมาณ

2. สำหรับผู้ใช้ชุดฝึกทักษะทำหน้าที่สอนหรือช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำชุดฝึกทักษะไปใช้ครูจึงควรมั่นใจว่า ชุดฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพ ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้น จะช่วยให้ได้ชุดฝึกทักษะที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับการผลิตชุดฝึกทักษะ การทดสอบหาประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดการสอน เหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

ฉลองชัย สุรวัฒนสมบูรณ์ (2528 : 214) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่ผลิตได้ว่า สื่อที่ผลิตได้แล้วจำเป็นต้องนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพของสื่อเพื่อเป็นหลักประกันว่า สื่อนั้นมีประสิทธิผลในการเรียนการสอน โดยจะต้องมีเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อสำหรับพิจารณา

อชิพร ศรียมก (2537 : 879) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพสื่อที่จัดทำขึ้นนั้นมีความมั่นใจว่ามีคุณภาพหรือไม่ มีความแน่ใจว่าสื่อนั้นสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ได้อย่างแท้จริงหรือไม่ และถ้าผลิตสื่อออกมาเป็นจำนวนมาก การทดสอบหาประสิทธิภาพจะเป็นหลักประกันว่า ผลิตออกมาแล้วใช้ได้มีละนั้นจะเสียเงินเสียเวลาเปล่าเพราะผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

ฐิติพร ทองสุข (2541 : 23) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือว่า เป็นขั้นตอนที่สำคัญของการผลิตเครื่องมือทำให้ทราบว่าเครื่องมือที่มีคุณภาพเพียงใด มีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไร ช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ของการสอนมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

กมล ชุกกลิน (2550 : 38) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด ที่ผู้ผลิตสื่อหรือแบบฝึกจะต้องปฏิบัติ เพื่อให้ทราบว่า แบบฝึกหรือสื่อที่ผลิตขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับใด สามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนรู้อกับผู้เรียนได้อย่างไร

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 54) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพชุดฝึก เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่จะทำให้ทราบว่าชุดฝึกมีคุณภาพเพียงใด ชุดฝึกที่ผลิตแล้วจำเป็นจะต้องนำไปทดสอบประสิทธิภาพ โดยจะต้องมีเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อพิจารณา ซึ่งจะทำให้เป็นหลักประกันได้ว่า ชุดฝึกที่ผลิตได้นั้นมีคุณภาพ และแน่ใจว่าเมื่อนำไปใช้สามารถทำให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผลตามต้องการ

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของการหาประสิทธิภาพแบบฝึกเป็นขั้นตอนสำคัญหลังจากที่สร้างแบบฝึกแล้วเสร็จ และก่อนนำแบบฝึกนั้นไปใช้กับเด็ก จะต้องผ่านขั้นตอนการหาประสิทธิภาพก่อนเพื่อแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานเป็นที่ยอมรับได้และสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในเรื่องนั้นๆ หรือสามารถนำไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในแบบฝึกนั้นๆ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ

8. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพแบบฝึก

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ไว้หลายท่าน ดังนี้

ฉลองชัย สุรวัฒนสมบุรณ์ (2528 : 213 - 215) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบหาประสิทธิภาพของสื่อว่าจะต้องนำไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไป

ทดลองสอนจริง เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงดำเนินการผลิตเป็นจำนวนมาก หรือใช้สอนในชั้นเรียนปกติได้ การทดลองมีขั้นตอน ดังนี้

1. ทดลองกับผู้เรียนแบบเดี่ยว โดยทดลองใช้กับผู้เรียนซึ่งมีระดับความสามารถอ่อน ปานกลาง และเก่งอย่างละ 1 คน กำหนดหาประสิทธิภาพของสื่อ แล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น
2. ทดลองกับผู้เรียนเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 6-10 คน ทั้งเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน กำหนดหาประสิทธิภาพของสื่อและปรับปรุงให้ดีขึ้น
3. ทดลองภาคสนาม เป็นการทดลองกับนักเรียนทั้งชั้น 40-100 คน กำหนดเพื่อหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงแก้ไข ผลลัพธ์ที่ได้จะใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้โดยต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5%

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2533 : 129-130) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดฝึก เมื่อผลิตชุดฝึกทักษะเพื่อเป็นต้นแบบแล้วต้องนำชุดฝึกทักษะไปทดสอบหาประสิทธิภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการหาประสิทธิภาพ 1: 1 แบบเดี่ยว เป็นการทดสอบกับผู้เรียน จำนวน 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลางและเก่ง อย่างละ 1 คน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบนี้ จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก
2. ขั้นการหาประสิทธิภาพ 1: 10 แบบกลุ่ม เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน โดยคณะนักเรียนที่เรียนเก่งกับอ่อน จากนั้นคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วนำมาปรับปรุง ในครั้งนี้ คะแนนผู้เรียนจะดีขึ้น
3. ขั้นการหาประสิทธิภาพ 1: 100 ภาคสนาม ขั้นนี้เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น จำนวนนักเรียนตั้งแต่ 30-100 คน จากนั้นคำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

อธิพร ศรียมก (2537 : 927) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อหรือแบบฝึกว่าต้องนำแบบฝึกไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปทดสอบใช้จริง (Trial Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้ว จึงดำเนินการผลิตเป็นจำนวนมากและนำไปใช้สอนในชั้นเรียนตามปกติ การทดลองมีขั้นตอน ดังนี้

1. การทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน 1 คน เด็กเก่ง 1 คน เด็กปานกลาง 1 คน โดยทดลองครั้งละ 1 คน กำหนดหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบนี้ จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์

มากแต่ไม่ต้องวิตก เมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่มในขั้นนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดลองแบบกลุ่มย่อย (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 โดยคละกันระหว่างผู้เรียนที่เรียนเก่ง อ่อน และปานกลาง ในอัตราส่วนที่เท่าๆ กัน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดลองแบบกลุ่มใหญ่ (1:100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้นเรียน โดยมีจำนวนตั้งแต่ 30 – 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5 % ก็ยอมรับหากแตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเครื่องมือใหม่ โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์ สมมุติว่าเมื่อทดสอบประสิทธิภาพได้เกณฑ์ 85/85 ก็แสดงว่า เครื่องมือนั้นมีประสิทธิภาพ 83.5/85.40 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้ แต่ถ้าเกณฑ์ 75/75 เมื่อผลทดลองเป็น 83.50/85.40 ก็อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็นเกณฑ์ 85/85 ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2546 : 25) ได้จำแนกวิธีการประเมินสื่อการเรียนการสอนไว้

3 วิธี คือ

1. การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ผู้เชี่ยวชาญหรือครูพิจารณาทั้งด้านคุณภาพ เนื้อหา สารระ เทคนิคการจัดการทำสื่อประเภทนั้น แบบประเมินอาจเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย จากนั้นสรุปผลเป็นความถี่แล้วอาจทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่ด้วยไคสแคว์

2. ประเมินโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นเดียวกับการประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญหรือครูแต่จะเน้นการรับรู้คุณค่าเป็นสำคัญ

3. ประเมินโดยการตรวจสอบผลที่เกิดกับผู้เรียน เป็นการหาประสิทธิภาพสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงพิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการเรียนนั้น ๆ โดยจะวัดดูว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอน โดยใช้สื่อ นั้น โดยจำแนกออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1 กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำไว้ เช่น เกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

3.2 ไม่ได้กำหนดมาตรฐานไว้ล่วงหน้า แต่พิจารณาจากการเปรียบเทียบ การสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนด้วยสื่ออื่นหรือเท่ากับสื่อหรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบ t - test การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดฝึกเป็น 80/80 หรือ 90/90 นั้น กำหนดไว้ 3 ระดับ คือ

3.2.1 สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดฝึกสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกินกว่า 2.5% ขึ้นไป

3.2.2 เท่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดฝึกเท่ากับ หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ไม่เกิน 2.5%

3.3.3 ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดฝึกต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5%

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2545 : 21) ได้กล่าวว่าการประเมินสื่อการเรียนรู้อันมีประสิทธิภาพนั้นควรดำเนินการประเมินในรูปแบบกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลายๆ ฝ่าย จำนวน 3-5 คน ดังนี้

1. ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่ประเมิน ซึ่งจะช่วยพิจารณาในด้านหลักวิชาของสื่อที่ประเมินว่าถูกต้องเหมาะสมมากน้อยเพียงใด

2. ผู้มีประสบการณ์ในด้านการสอนหรือการนิเทศ ซึ่งจะช่วยตรวจในแง่เนื้อหาที่นำเสนอ กิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาที่ใช้ว่าเหมาะสมกับระดับชั้นหรือวัยของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด

3. ผู้มีความเข้าใจในหลักสูตร ซึ่งจะเป็นผู้ช่วยตรวจพิจารณาว่า หนังสือเล่มนั้น ๆ มีความสอดคล้องกับหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำหรือไม่

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน เริ่มต้นหลังจากที่สร้างสื่อแล้ว นำสื่อไปให้ผู้เชี่ยวชาญ หรือครูที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นประเมิน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วยไม่เห็นด้วยหรือจะให้ผู้เรียนทำการประเมินก็ได้ซึ่งมีลักษณะเช่นเกี่ยวกับการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครูแต่ละจะเน้นการรับรู้คุณค่าของสื่อเป็นสิ่งสำคัญ หรือใช้วีประเมินเพื่อหาประสิทธิภาพสื่อโดยการตรวจสอบผลที่เกิดกับผู้เรียนก็ได้ ซึ่งวิธีนี้จะวัดว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอนโดยใช้สื่ออื่น ๆ นอกจากนี้การประเมินเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนที่เป็นสื่อแบบฝึก มีวิธีการประเมินคือ นำแบบฝึกไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่เคยเรียนเรื่องนั้นมาแล้ว ซึ่งมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ทดลองแบบเดี่ยว (1:1) หมายถึงเลือกนักเรียนมา 3 คน คือ เก่ง 1 คน อ่อน 1 คน และปานกลาง 1 คน และนำแบบฝึกที่สร้างขึ้นมาทดลองใช้กับนักเรียนทั้ง 3 คน

คำขอหาประสิทธิภาพเมื่อพบข้อบกพร่องให้ทำการปรับปรุงแก้ไข ขั้นตอนที่ 2 ทดลองแบบกลุ่มเล็ก (1:10) หมายถึงเลือกนักเรียนมา 6 – 10 คน โดยให้มีคนเก่ง อ่อน ปานกลาง อย่างละเท่ากันและนำแบบฝึกที่สร้างขึ้นมาทดลองใช้กับนักเรียนทั้งกลุ่มนี้ คำขอหาประสิทธิภาพเมื่อพบข้อบกพร่องให้ทำการปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง ขั้นตอนสุดท้ายคือ ทดลองภาคสนาม (1:100) หมายถึง นำแบบฝึกที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนทั้งชั้นเรียนที่มีนักเรียนในชั้นตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป และคำขอหาประสิทธิภาพ ซึ่งในการทดลองครั้งนี้สื่อหรือแบบฝึกจะมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะได้รับการปรับปรุงมาแล้ว 2 ครั้ง ดังนั้นประสิทธิภาพของแบบฝึก จะได้ตามเกณฑ์หรือใกล้เคียงกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือเกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

9. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงเกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก อรรถพร พรสีมา (2530 : 130) ได้เสนอแนวทางการกำหนดเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างผลลัพธ์รวมและผลลัพธ์เฉพาะจุดมุ่งหมาย เป็นการประเมินผลพฤติกรรมขั้นสุดท้าย โดยพิจารณาจากคะแนนสอบหลังเรียน เกณฑ์ที่ใช้คือ E_1/E_2 อาจเท่ากับ 80/80 หรือ 90/90 หรืออื่น ๆ อีกก็ได้ แต่ถ้ากำหนดเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไป อาจทำให้ผู้ใช้บทเรียนไม่เชื่อคุณภาพของบทเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคนอื่นๆ (2538 : 494 – 495) ได้กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพเครื่องมือ จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอนหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่น คือ E_1/E_2 หรือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ประสิทธิภาพของกระบวนการ คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior) ของผู้เรียน ได้แก่ การประกอบกิจกรรมกลุ่มงานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่น ๆ ที่ผู้สอนกำหนดไว้

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คือการประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior) โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียน และการสอบไล่หากผู้เรียนได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้จะต้องแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือนั้นแล้วหาประสิทธิภาพใหม่อีกครั้งหนึ่ง ถ้ายังได้ผลต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ก็ต้องปรับปรุงแก้ไขอีกจนกว่าจะได้ผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ปริศนา พลหาญ (2550 : 60) ได้กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่องและพฤติกรรมขั้นสุดท้ายโดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งคิดเป็นร้อยละของผลคะแนนเฉลี่ยที่ได้ ดังนั้น E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เช่น 80/80 หมายความว่าเมื่อเรียนจากสื่อ่นั้นแล้วผู้เรียนสามารถทำงานได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80 และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80 การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 โดยปกติ เนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักตั้งไว้ 80/80 , 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะมักตั้งต่ำกว่านี้ โดยมักตั้งไว้ 75/75

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 57) กล่าวว่า โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 80/80 , 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะมักตั้งต่ำกว่านี้โดยมักตั้งไว้ 75/75 นั้น หมายความว่า เมื่อเรียนจากชุดฝึกแล้วผู้เรียนสามารถทำชุดฝึกหรืองานที่ผู้สอนมอบหมาย ได้ผลเฉลี่ยคะแนนร้อยละ 75 และทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือชุดฝึกหลังเรียนได้ผลเฉลี่ยคะแนนร้อยละ 75

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 55) ได้กล่าวถึงการตรวจสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องมือว่าสามารถทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่นิยมทำกันอย่างแพร่หลาย คือ การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้าอาจจะเป็นเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หรือ 90/90 ซึ่งเป็นการหาความสัมพันธ์ของคะแนนที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่เรียน โดยใช้สื่อ่นั้นแล้ว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เกณฑ์ประสิทธิภาพที่ผู้สอนส่วนใหญ่มักกำหนดไว้เพื่อเป็นค่าที่บ่งบอกว่าแบบฝึกนั้นมีประสิทธิภาพ คือ 80/80 โดย 80 ตัวแรก หมายถึงค่าประสิทธิภาพของกระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน อันเกิดจากการทำแบบฝึกทั้งหมดที่สร้างขึ้นและเก็บเอาไว้เป็นคะแนนระหว่างเรียน (E_1) และ 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนหลังเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะสิ้นสุดลง (E_2) ดังนั้น E_1/E_2 ก็คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการระหว่างเรียน / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์หลังเรียน

การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำผู้วิจัย ได้สรุปประเด็นที่ศึกษาไว้ดังนี้

1. ความหมายของการเขียนสะกดคำ

ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้
 พนมวัน วรรณคดี (2542 : 24) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา เป็นคำที่มีความหมายและตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

ศกุนา เลิศนอก (2545 : 16) ได้สรุปความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่าการเขียนสะกดคำ คือ วิธีการจัดเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภายในคำนั้น ๆ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน รู้หลักเกณฑ์ในการเขียนและเขียนคำนั้น ได้ถูกต้อง

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546 : 24) ได้กล่าวว่า การเขียนสะกด หมายถึง การอนให้นักเรียนรู้หลักเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร หรือการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน เขียนได้ถูกต้องและมีความหมายสามารถใช้สื่อสารกันได้อย่างเข้าใจในสังคมของผู้ใช้ภาษานี้

จากบทความความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ เป็นวิธีการเขียนคำโดยลำดับพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ไว้ด้วยกัน ให้เป็นคำที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้และมีความหมายตรงกับพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นฉบับที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และการที่นักเรียนจะเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น นักเรียนจะต้องเรียนรู้คำนั้นมาก่อน โดยการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและรู้ความหมายของคำนั้นๆ ด้วย

2. จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

การสอนสะกดคำในระดับประถมศึกษาชั้น มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญหลายประการ ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 (2550 : 18) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ ดังนี้

1. ให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามแบบแผนที่นิยมใช้ และตรงตามความหมายของคำ
2. ส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง

3. ให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ได้ตามความต้องการ
4. ให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ได้ตามความต้องการ
5. ให้นักเรียนออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

จิตรรา สมพล (2547 : 25) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมาย ของการเขียนสะกดคำว่า เพื่อให้มีทักษะในการเขียน เขียนได้ถูกต้องรวดเร็ว สื่อความได้ เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนและนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 36) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำว่า การสอนเขียนสะกดคำ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียน สามารถจำรูปคำและวิธีเขียนคำที่ถูกต้องรวดเร็ว และนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

กมล ชุกกลิ่น (2550 : 22) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำว่าเป็น เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเขียนสะกดคำ รู้จักหลักเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร สระ และวรรณยุกต์ ประสมเป็นคำได้ถูกต้อง มีความหมายตามพจนานุกรม สามารถจำรูปคำ และวิธีเขียนนำไปใช้ในการเขียนเพื่อประโยชน์ในการศึกษา การสื่อสารโดยใช้ภาษาเขียนในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง

จากจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกฝนให้นักเรียนได้เกิดทักษะในการเขียนคำที่เรียนมาแล้ว หรือคำที่มีหลักเกณฑ์ทางภาษเดียวกับที่เรียนมาแล้วโดยสามารถนำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ มาเรียงเป็นคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำสามารถอ่านออกเสียงคำนั้นได้ ถูกต้องพร้อมทั้งทราบความหมายของคำที่เขียน ตลอดจนสามารถนำคำที่เขียนนั้นไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้

3. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นทักษะที่สำคัญมาก และจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นรากฐานที่สำคัญในการอ่านและเขียนวิชาอื่นๆ ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2537 : 160) ได้กล่าวว่า ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายใช้แทนคำพูด เพราะฉะนั้นการเขียนสะกดคำ จึงนับว่าเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งในการใช้ภาษา ถ้าเขียนผิด ความหมายจะแปรไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

หน่วยศึกษานิเทศก์ (2538 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ไว้ว่าการถ่ายทอดความรู้ก็ย่อมอาศัยทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ ถ้านักเรียนเขียนสะกดคำผิดจะทำให้การสื่อความหมายผิดไปด้วยและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่เป็นไปตามที่ประสงค์

วรรณิ โสภประยูร (2539 : 156) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ เป็นพื้นฐานที่จำเป็นทางการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดเสมอ จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนเป็นอย่างยิ่ง เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้เด็กรู้คำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้องกว้างขวาง ครูจึงต้องฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกระดับชั้น

ชยาภรณ์ พิณพาทย์ (2542 : 59) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกจะช่วยให้ผู้เขียน อ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้แจ่มชัด และมีความมั่นใจในการเขียนทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือให้เห็นถึงคุณภาพของบุคคลนั้นอีกด้วย

พรชญา พรหมพิทาทร (2542 : 12) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำหรือการเขียนสะกดการันต์ เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะนอกจากจะสื่อความหมายได้ถูกต้องแล้วยังจะช่วยให้เกิดผลดีต่อผู้เขียนข้อความนั้นได้ถูกต้อง และผู้เขียนเองก็เกิดความมั่นใจในตัวเอง สามารถอธิบายและถ่ายทอดแนวคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้รวดเร็วถูกต้อง

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546 : 25) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะจำเป็นยิ่งที่ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ควรจะต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนในการฝึกฝนให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและอ่านได้ นักเรียนก็จะสามารถนำประโยชน์จากการเขียนไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จิตรรา สมพล (2547 : 26) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา เพราะถ้าเขียนสะกดคำผิดก็จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมาย และบ่งบอกถึงความสามารถของผู้เขียนด้วย การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องทำให้สื่อความหมายได้ถูกต้องและยังช่วยอนุรักษ์และรักษาวัฒนธรรมของชาติด้วย

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 34) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่สำคัญต่อผู้เขียนมากและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายและอ่านได้ถูกต้อง และเป็นการนำประโยชน์จากการเขียนไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากความสำคัญของการเขียนสะกดคำที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะหากเขียนผิดก็ไม่สามารถสื่อความกันได้ระหว่างผู้เขียนกับคนอ่าน และการเขียนสะกดคำถูกต้องยังสามารถช่วยให้เขียนสื่อความที่ยาวขึ้นจากคำเป็นประโยคหรือเป็นข้อความที่สมบูรณ์ได้อีกด้วย ดังนั้นครูผู้สอนควรเอาใจใส่ในการฝึกเขียนสะกดคำให้กับนักเรียน โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่เป็นชั้นที่เพิ่งเริ่มต้นเรียนคำ และควรเอาใจใส่นักเรียนให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องทุกระดับชั้น เพื่อสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเขียนสื่อความวิชาอื่น ๆ ในชั้นที่สูงขึ้นและนำไปใช้เขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4. หลักการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็น ที่จะทำให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเขียนคำ และสามารถเขียนคำอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายกันได้อย่างหลากหลาย การสอนเขียนสะกดคำให้ประสบผลสำเร็จ ครูผู้สอนจะต้องเลือกวิธีสอนที่เหมาะสม เช่น มีขั้นตอนการเขียนว่าจะเริ่มต้นที่จุดใดก่อน เพื่อไม่ให้นักเรียนสับสนและมีความรู้เกี่ยวกับการสอนเขียนสะกดคำนั้นเป็นการเรียนที่ยาก จนนักเรียนเกิดความท้อแท้ใจ ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงหลักในการสอนเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

ฐะปะนีย์ นาคทรพรพ (2545 : 55-56) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. ก่อนสอนครูควรพุดจูงใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญ ของการเขียนหนังสือให้ถูกต้องชัดเจนว่า การเขียนหนังสือถูกต้องชัดเจน เป็นการแสดงว่าผู้เรียนเป็นผู้ที่มีการศึกษาคดี ใครอ่านข้อความนั้น ๆ ก็เข้าใจง่าย ไม่มีการเข้าใจผิดและควรอธิบายให้เข้าใจประโยชน์ที่จะได้จากการเขียนแต่ละประเภทด้วย
2. พยายามสอนให้การเขียนสัมพันธ์กับการฟัง การพูด และการอ่าน คือ ก่อนที่จะเขียนสิ่งใด ควรเริ่มต้นด้วยการฝึกให้รู้จักฟังเสียก่อนแล้วจึงเขียน เช่น ฟังคำถามแล้วเขียนตอบให้ตรงคำถาม เก็บสิ่งที่ได้จากการฟังไปเขียน ให้นักเรียนอ่านหรือค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุดมาเขียน

3. ในกรณีที่นักเรียนสะกดผิดพลาด ควรหาวิธีแก้ไขโดยรวบรวมคำที่นักเรียนมักสะกดผิดเสมอๆ เขียนบนกระดานคำหรือบัตรคำ มีการแข่งขันสะกดคำ และทดสอบเป็นระยะเป็นการช่วยให้นักเรียนเรียนรู้จักระวังตัวมิให้เขียนผิด

4. การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ให้ทำหนังสือเรียนสำหรับชั้น หรือประกวดเขียนนิทาน ประกวดเขียนเรื่องจริงที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นการส่งเสริมทักษะการเขียนของนักเรียน

5. ในการสอนวิชาต่าง ๆ ควรมีการบูรณาการ เพื่อช่วยกันหรือร่วมมือกันสอนให้ทุกวิชาสัมพันธ์กัน โดยใช้เนื้อหาวิชาอื่นๆ สำหรับฝึกทักษะการเขียน เช่น เขียนรายงาน เรียงความ

จิตรา สมพล (2547 : 31) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนสะกดคำว่า การที่จะให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น ครูผู้สอนต้องใช้กลวิธีการสอนหลายวิธี เพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียนเขียนสะกดคำอย่างสนุกสนาน มีความตั้งใจที่จะฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยดำเนินการฝึกอย่างสม่ำเสมอและให้หยุดพักตามความเหมาะสม และให้นักเรียนทราบผลของการฝึก การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จะต้องฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กันเหมือนใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

กมล ชุกกลิ่น (2550 : 27) ได้กล่าวถึงวิธีการเขียนสะกดคำว่า วิธีการเขียนสะกดคำมีวิธีการที่ครูสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนหลายวิธีด้วยกัน ครูอาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือใช้วิธีการสอนกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ และสื่อประสมหลาย ๆ ชนิดประกอบกันก็ย่อมทำได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมซึ่งครูเป็นผู้พิจารณา จุดประสงค์ก็เพื่อให้นักเรียนสนใจสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายในการเรียน มีทักษะในการเขียนสะกดคำสูง

สรุปได้ว่าหลักการเขียนสะกดคำนั้น ครูผู้สอนควรปลูกฝังให้เด็กได้ฝึกสะกดคำตั้งแต่ยังเขียนหนังสือไม่ได้คือให้ใช้วิธีการสะกดคำปากเปล่าให้คล่องปากก่อน เมื่อเขียนได้จึงฝึกให้เขียนสะกดคำ การสอนเขียนสะกดคำนั้นควรสอนให้สัมพันธ์กันทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยฝึกเขียนสะกดคำ ทั้งให้ดูแบบและไม่ให้ดูแบบหรือเขียนตามคำบอกนั่นเอง การสอนเขียนสะกดคำต้องสอนอย่างสม่ำเสมอ สอนบ่อย ๆ หรือสอนทุกวัน คำที่นำมาสอนควรเป็นคำที่นักเรียนรู้จักความหมายของคำหรือเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และการที่จะช่วยให้นักเรียนจำคำได้แม่นยำยิ่งขึ้นก็ให้นักเรียนนำคำนั้นไปใช้ในการเขียนประโยค หรือฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในรูปแบบที่หลากหลายอีกต่อไป

5. สาเหตุที่ทำให้การเขียนสะกดคำผิด

ปัจจุบันจะพบว่านักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดพลาด หรือบกพร่องอยู่เสมอทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนเขียนสะกดคำภาษาไทยผิดพลาด ดังนี้

วรรณิ โสภประยูร (2539 : 157) สรุปสาเหตุการเขียนสะกดคำผิดได้ดังนี้

1. นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะสะกดผิด
2. นักเรียนไม่รู้หลักภาษา เช่น การใช้ ศ ส ข หลักการสะกดการันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักการใช้มาตราตัวสะกด และอื่น ๆ
3. นักเรียนไม่ทราบความหมาย และคำไทยมีคำพ้องเสียงทำให้ความหมาย

สับสน

4. นักเรียนฟังไม่ชัดเพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ
5. นักเรียนไม่สามารถถ่ายถอดคำตามเสียงคำ ที่มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้

6. นักเรียนใช้คำที่มี ร ล ไม่ถูกต้อง

วรรณิ โสภประยูร (2539 : 156) ได้กล่าวถึงลักษณะคำที่เขียนยาก ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 มีคำที่เด็กเขียนสะกดได้ยากจึงทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด ดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์ เช่น สนุกสนาน ประเพณี พงษ์สมบัติ
2. คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สะอาด สะดวก สบาย
3. คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับกรออกเสียง เช่น เหล้า หุ่น ลอกแลก เย็น

เยื่อ

4. คำที่ใช้ ไอ ใ อัย อ่า อัม เช่น จาระไน เหลวไหล อัยการ สัมภาษณ์
5. คำที่มีสระผสม เช่น เลี้ยง เดี่ยว เพื่อน เหมือน เลอะเทอะ
6. คำที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับ เช่น ประโยชน์ สัตว์ พิสูจน์
7. คำพ้องเสียง เช่น หน้า-น้ำ หย้า-ย่า โจทย์-โจทก์ สุข-สุข
8. คำที่มีสระลดรูป หรือ เปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น ขวน ตบ เลข ชั้น
9. คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เช่น รูป โทษ โรค น้ำตาล
10. คำที่มีตัวอักษรนำ เช่น ขนม ตลาด ขมขมขมิบ ฉลาก
11. คำที่มี ห นำ และ อ นำ เช่น ขนม ตลาด หย้า อ่า หย่า หลาย

12. คำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำ เช่น กวาง พริก ปุ้ง เปลี่ยว
13. คำที่ใช้ รร (ร หัน) เช่น บรรทัด บรรทุก ธรรม
14. คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น ความสุข ความซื่อสัตย์ ไสยศาสตร์
15. คำราชาศัพท์ เช่น เษษฐา พระบรมฉายาลักษณ์
16. คำศัพท์ใช้ในบทประพันธ์ประเภทร้อยกรอง เช่น บทมอลย์ จันทาล

อาชรรณ์

17. คำที่มาจากภาษาอังกฤษ เช่น เต็นท์ แท็งก์ เซ็ต ฟิล์ม
18. คำพิเศษและคำที่มีกฏกเว้น เช่น ขาดิจริง สัปดาห์ สังเกต ศีรษะ
พุดสุข ญาณไพศาล (2542 : 151-152) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

ไว้ดังนี้

1. คำบางคำออกเสียงเดียวกัน แต่คำหนึ่งมีตัวการันต์ อีกคำหนึ่งไม่มี ดังนั้น
ผู้ใช้ต้องทราบความหมายของคำที่เขียนต่างกัน เช่น

อินทรี - ชื่อนก ชื่อปลา	อินทรี - ร่างกาย
ดอกจัน - เครื่องหมายอย่างหนึ่ง	ดอกจัน - เครื่องเทศอย่างหนึ่ง

2. คำบางคำออกเสียงเดียวกัน แต่ใช้รูปวรรณยุกต์ต่างกัน และความหมายของ
คำก็ต่างกัน เวลาเขียนจึงต้องนึกกำหนดความหมายไปด้วยจึงจะเขียนถูก เช่น

ข้า - คำ - น้า	ขึ้น - คั้น
หน้า - น้า	ล้อม - ซ่อม

3. คำบางคำออกเสียงเดียวกันแต่ใช้ตัวสะกดต่างกัน ผู้ใช้จึงต้องพิจารณา
ความหมายของคำก่อนใช้เช่น

บิลทบาท - บาดรพระ	น้ำตาล - ดานขโมย
ผาสุก - ความสุข	อนุญาต - ญาติมิตร

จิตรรา สมพล (2547 : 35) ได้กล่าวถึงการเขียนสะกดคำผิดว่ามาจากสาเหตุที่
นักเรียนขาดการสังเกต ขาดการฝึกฝน ขาดความแม่นยำทางหลักเกณฑ์ทางภาษา จึงทำให้
เขียนสะกดคำผิด ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีเพื่อให้เกิดความชำนาญ และ
จะต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะทำให้เกิดทักษะ

Woodbum (1980 : 4982-A) ได้กล่าวว่าการออกเสียงบกพร่อง ทำให้กรเขียน
สะกดคำบกพร่องตามไปด้วย รวมทั้งขาดความเอาใจใส่ในการฝึกเขียน

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวถึง ลักษณะของคำยากและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดนั้น สรุปได้ว่า คำที่มีอักษรควบกล้ำ อักษรนำ คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรฐาน ตัวสะกดคำที่ประสมสระลดรูป - เปลี่ยนรูป คำที่มีตัวการ์นต์ คำที่มีหลายพยางค์ และคำที่มาจากภาษาต่างประเทศจัดว่าเป็นคำยาก และสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำเหล่านี้ผิดพลาดส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก นักเรียนมีพื้นฐานการเขียนสะกดคำที่ไม่ดีพอ เพราะขาดความสังเกต ขาดความเอาใจใส่ ไม่เห็นความสำคัญของการเขียน และขาดการฝึกฝนที่มากพอ คำบางคำหากเป็นคำควบกล้ำ ร ล หากครูออกเสียงไม่ชัดเจน ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดได้ เช่น คุณครู อุ คลอง รวมทั้งคำที่ออกเสียงเดียวกันแต่เขียนสะกดคำไม่เหมือนกัน หากนักเรียนไม่เข้าใจความหมายของคำแวดล้อม ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิดได้เช่นกัน เช่นหน้าตา น่ารัก คุณย่า ถอนหญ้า เป็นต้นหรือบางครั้งการเขียนสะกดคำผิดก็อาจมาจากการที่เด็กเห็นคำที่เขียนผิดจากสื่อต่างๆ ตลอดจนสิ่งแวดล้อม ทำให้เด็กเกิดการจำคำที่ผิดจนกลายเป็นความเคยชินและนำไปใช้เขียนจริง

6. ปัจจัยที่ช่วยให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง

ในการเขียนสะกดคำนักเรียนจะเขียนได้ถูกต้อง ก็ต่อเมื่อได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำนั้น มาก่อนนั่นคือนักเรียนเข้าใจความหมายของคำนั้นกับออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2531 : 15) ซึ่งได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการอ่านที่เอื้อต่อการเขียนคำไว้ ดังนี้

บุญปรก อ่อนเผ่า (2536 : 11) ได้กล่าวว่าสิ่งที่บ่งชี้บอกความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียนในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำ ฟังออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จัดลำดับตัวอักษร ได้จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้องดังนี้

1. สะกดคำตามรูป เช่น

กา สะกดว่า	กอ-อา-กา
คาง สะกดว่า	คอ-อา-งอ-คาง
ค้ำง สะกดว่า	คอ-อา-งอ-คาง-โท-ค้ำง

2. สะกดโดยสะกดแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด เช่น

คาง สะกดว่า	คอ-อา-กา-คาง-งอ-คาง
ค้ำง สะกดว่า	คอ-อา-กา-คาง-งอ-คาง-โท-ค้ำง

3. คำที่มีสระอยู่หน้าพยัญชนะ ให้สะกดพยัญชนะก่อนสระเสมอ เช่น

เก สะกดว่า	กอ-เอ-เก
------------	----------

ไป สะกดว่า ปอ-ไอ-ไป
 4. คำที่เป็นสระลดรูป หรือสระเปลี่ยนรูป อาจสะกดคำได้ ดังนี้

กัน สะกดว่า กอ-อะ-นอ-กัน
 หรือ กอ-ไม้หันอากาศ-นอ-กัน

คน สะกดว่า คอ-โอะ-นอ-คน
 หรือ คอ-นอ-คน

แจ้ง สะกดว่า ขอ-แอะ-งอ-แจ้ง
 หรือ ขอ-แอะ-งอ-แยง-ไม้ไต่คู้-แจ้ง

เต็ม สะกดว่า คอ-อะ-มอ-เต็ม
 หรือ คอ-เอ-มอ-เคม-ไม้ไต่คู้-เต็ม

5. คำอักษรควบ อาจสะกดได้ดังนี้

5.1 สะกดเรียงตัวอักษร มุ่งเพื่อการเงินให้ถูกต้อง เช่น

อยาก สะกดว่า ออ-ขอ-อา-กอ-อยาก

หนา สะกดว่า หอ-นอ-อา-หนา

สนาม สะกดว่า สอ-นอ-อา-มอ-สนาม

5.2 อ่านอักษรนำแล้วจึงสะกด มุ่งเพื่อออกเสียงคำให้ถูกต้อง เช่น

อยาก สะกดว่า หขอ-อา-กอ-อยาก

หนา สะกดว่า หนอ-อา-หนา

สนาม สะกดว่า สห-นอ-อา-มอ-สนาม

6. คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด คำที่มีตัวการ์นต์ ให้ใช้หลักสังเกตรูป
 คำรู้ความหมายของคำ และจำคำให้ได้โดยอ่านและเขียนอยู่เสมอ เช่น เหตุ จันทร

นอกจากนี้ การสะกดคำ ยังหมายถึงการเขียนหรือบอกตัวอักษรที่ประกอบกัน
 เป็นคำ เช่น

ลุง อ่านสะกดคำได้ว่า ลอ-อุ-งอ → ลุง

ยาย อ่านสะกดคำได้ว่า ยอ-อา-โย → ยาย

การสะกดคำมี 2 รูปแบบคือ

1. การสะกดคำตามปกติ ใช้พยัญชนะต้นและสระกับตัวสะกดตรงตามรูปคำ

ทำได้ 2 วิธี

วิธีที่ 1 เสียง ข + ใ-ย → เจีย

เจีย + ง → เจียง

วิธีที่ 2 เจียง ข + เจีย + ง → เจียง

2. การสะกดคำแบบพิเศษ เป็นการสะกดคำที่ประสมกับสระเมื่อมีตัวสะกด

สระจะลดรูปหรือเปลี่ยนรูป เช่น

แจะ + ง → แจ็ง (-ะ เปลี่ยนรูปเป็น ะ)

โจะ + น → จน (โ-ะ ลดรูป)

วะ + น → วัน (-ะ เปลี่ยนรูปเป็น ั)

เปะ + น → เป็น (-ะ เปลี่ยนรูปเป็น ั)

เคอ + น → เคน (-อ เปลี่ยนรูปเป็น ิ)

เลอ + ย → เลย (-อ ลดรูป)

บัว + ก → บวก (ั ลดรูป)

นอกจากนักเรียนจะต้องอ่านสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้นยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่สามารถทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเช่นกัน ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

พรณี ข.เจนจิต (2528 : 32) กล่าวว่า ความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างบังเกิดผลทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัว ความสนใจและแรงจูงใจ ดังนั้นความพร้อมจึงเป็นสภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ วุฒิภาวะ ความสนใจ ความรู้ การฝึกฝน แรงจูงใจ และประสบการณ์ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทางสังคม

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ช่วยในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้นนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายของคำนั้นกับออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง ฝึกออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จัดลำดับตัวอักษรเป็นคำได้ อีกทั้งนักเรียนต้องมีวุฒิภาวะที่พร้อมที่จะเรียนในการเขียนนอกจากจะเขียนคำให้ถูกต้องแล้ว การวางตำแหน่งของพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ การันต์ก็ต้องให้ถูกต้องด้วย การเขียนสะกดคำนั้นควรเริ่มต้นสอนจากคำง่ายไปหาคำที่ยากขึ้น โดยเริ่มจากการสอนคำที่ไม่มีตัวสะกด ไปหาคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดมาตราต่างๆ ที่ตรงกับมาตรและไม่ตรงตามมาตรา และคำที่มีตัวการันต์ การเขียนให้ถูกต้องนั้นควรควบคู่ไปกับการใช้พจนานุกรมอย่างสม่ำเสมอเพื่อตรวจสอบคำที่เขียน

สระลดรูป – เปลี่ยนรูป

กาญจนา นาคสกุลและคนอื่นๆ (2554 : 68 – 69) ได้กล่าวถึงการเรียกชื่อสระในปัจจุบันไว้ดังนี้

1. ใ	เรียกว่า	ไม้ใตู้
2. -ะ	เรียกว่า	สระ อะ
3. ุ	เรียกว่า	ไม้หันอากาศ
4. -า	เรียกว่า	สระ อา
5. -ำ	เรียกว่า	สระ อำ
6. -ิ	เรียกว่า	สระ อิ
7. -ี	เรียกว่า	สระ อี
8. -ึ	เรียกว่า	สระ อึ
9. -ื	เรียกว่า	สระ อือ
10. -อ	เรียกว่า	สระ อือ
11. ุ	เรียกว่า	สระ อุ
12. ู	เรียกว่า	สระ อู
13. -ะ	เรียกว่า	สระ เอะ
14. -เ	เรียกว่า	สระ เอ
15. -เ	เรียกว่า	สระ เอ กับไม้ใตู้
16. -ะ	เรียกว่า	สระ แอะ
17. -แ	เรียกว่า	สระ แอ
18. -เ	เรียกว่า	สระ แอ กับไม้ใตู้
19. -ะ	เรียกว่า	สระ โอะ
20. -โ	เรียกว่า	สระ โอ
21. -ะ	เรียกว่า	สระ เออะ
22. -อ	เรียกว่า	สระ ออ
23. -อ	เรียกว่า	สระ ออ กับไม้ใตู้
24. -อะ	เรียกว่า	สระ เออะ
25. -อ	เรียกว่า	สระ เออ
26. -เ	เรียกว่า	สระ เออ

27.เียะ	เรียกว่า	สระ	เอียะ
28.เีย	เรียกว่า	สระ	เอีย
29.เือะ	เรียกว่า	สระ	เอือะ
30.เือ	เรียกว่า	สระ	เอือ
31.ัวะ	เรียกว่า	สระ	อัวะ
32.ัว	เรียกว่า	สระ	อัว
33. - ว	เรียกว่า	ตัว	วอ
34.ไ-	เรียกว่า	สระ	ไอไม่มีวัน
35.ไ-	เรียกว่า	สระ	ไอไม่มีลาย
36.เ-า	เรียกว่า	สระ	เอา

สระในภาษาพูด หมายถึง กระแสเสียงหรือหางเสียงที่มีทำนองสูงต่ำ ซึ่งเปล่งออกมาตามจังหวะนิยม ในภาษาหนังสือ หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงที่แหล่งออกมาตามหลักภาษาถือว่าพยัญชนะจำเป็นต้องอาศัยสระจึงจะออกเสียงได้ สระมีทั้งหมด 32 เสียงที่เกิดจากรูปต่าง ๆ 21 รูป ซึ่ง สุคตพร สุธรรมวงศ์ (2543 : 22-25) ได้กล่าวถึงสระในภาษาไทย ดังนี้

1. ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงสระได้ตามคำพ้องมี 8 ตัว คือ

1.1 -	เรียก	ตินเหยียด	สำหรับเขียนข้างล่างเป็นสระอุ
1.2 -	เรียก	ตินคู้	สำหรับเขียนข้างล่างเป็นสระอู
1.3 ไ	เรียก	ไม่มีวัน	สำหรับเขียนข้างหน้าเป็นสระไอ
1.4 ไ	เรียก	ไม่มีลาย	สำหรับเขียนข้างหน้าเป็นสระไอ
1.5 อุ	เรียก	ตัวรี	สำหรับเขียนเป็นสระ อุ
1.6 อุ	เรียก	ตัวรีอ	สำหรับเขียนเป็นสระ อุ
1.7 ฤ	เรียก	ตัวลี	สำหรับเขียนเป็นสระ ฤ
1.8 ฎ	เรียก	ตัวลือ	สำหรับเขียนเป็นสระ ฎ

2. ตัวอักษรที่ใช้ได้ทั้งแทนเสียงสระใดสระหนึ่ง และที่ใช้ประสมกับสระรูปอื่นๆ

ให้เป็นสระต่างๆ มี 5 ตัว คือ

2.1. -ะ เรียก วิสรรชนีย์ สำหรับประหลังเป็นสระอะ และประสมกับสระ

อื่นเป็นสระ เะ แะ โะ เาะ เอะ เียะ ัวะ

2.2 -1 เรียกลากข้าง สำหรับเขียนข้างหลังเป็นสระ อา และประสมกับรูปสระอื่นเป็นสระ เ-าะ ำ เ-ำ

2.3 เ- เรียก ไม้หน้า สำหรับเขียนข้างหน้ารูปเดียวเป็นสระ เอ สองรูปเป็น สระ แอ และประสมกับสระรูปอื่นเป็นสระ เ-ะ แ-ะ เ-าะ เ-อะ เียะ เ-ำ เ-อ เียเื่อ

2.4 โ- เรียก ไม้โอ สำหรับเขียนข้างหน้าเป็นสระ โอ และเมื่อประวิสรรชนีย์ เข้าเป็นสระ โ-ะ

2.5 อ เรียก ตัวอ สำหรับเขียนข้างหลังเป็นสระออ และประสมกับรูปสระอื่นเป็นสระ อือ เ-อะ อือ ะ เื่อ เ-อ

3. ตัวอักษรที่ไม่สามารถใช้แทนสระตามลำพัง ได้ต้องใช้ประสมกับรูปสระอื่นเกิดเป็นรูปสระต่างๆ มี 5 ตัว คือ

3.1 ั เรียก ฝนทอง สำหรับเขียนข้างบนพินทุติย เป็นสระ ี

3.2 ุ เรียก นฤคหิต หรือหยาดน้ำค้างสำหรับเขียนลากข้างเป็นสระ ำ อยู่บนพินทุติยเป็นสระ ึ

3.3 " เรียก ฟันหนู สำหรับเขียนบนพินทุติย เป็นสระ ึ และประสมกับสระอื่นเป็นสระ ือะ ื่อ

3.4 ย เรียก ตัวยอ สำหรับประสมกับรูปสระอื่น เป็นสระ ีย เียะ

3.5 วั เรียก ตัววอ สำหรับประสมกับรูปสระอื่นเป็นสระ ัวะ ัว

4. ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงสระได้ตามลำพัง หรือใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เกิดเป็นรูปสระต่างๆ และอาจใช้แทนรูปสระบางตัวที่มีตัวสะกดอยู่ด้วย มี 2 ตัว คือ

4.1 ฝ เรียก ไม้ฝัดหรือไม้หันอากาศ ใช้สำหรับเขียนข้างบนเป็นสระ -ะ เมื่อมีตัวสะกดและประสมกับรูปสระอื่นเป็น สระ ัวะ ัว

4.2 ฝ เรียก ไม้ไต่คู้ สำหรับเขียนข้างบนแทนวิสรรชนีย์ในสระบางตัวที่มีตัวสะกด เช่น เอ็น แอน ฯลฯ และใช้ประสมกับตัว ก เป็นสระ เ-าะ มีไม้โท คือ ็ (อ่าน कैะ)

5. ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงสระได้ตามลำพัง ใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เกิดเป็นรูปสระต่างๆ และใช้แทนรูปสระบางตัวที่มีตัวสะกดอยู่ด้วย มี 1 ตัว คือ ุ เรียก พินทุติย

สำหรับเขียนข้างบนเป็นสระ อี ประสมกับรูปสระอื่นเป็นสระ $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ $\overset{\cdot}{\text{เอ}}$ $\overset{\cdot}{\text{เอือ}}$ $\overset{\cdot}{\text{เอือะ}}$ $\overset{\cdot}{\text{เอืออ}}$ และใช้แทนตัว อ ของสระ -เอ เมื่อมีตัวสะกดก็ได้ เช่น เคอน เป็น เคิน ฯลฯ

สระ 21 รูปนี้ เมื่อนำไปประสมกันเข้าจะเกิดเป็นสระต่างๆ ถึง 32 เสียง เหตุที่เรามีสระมากเช่นนี้เราจึงสามารถเขียนคำที่มาจากภาษาอื่นได้ถูกต้อง หรือใกล้เคียงกับสำเนียงของเขา และยังมีวรรณยุกต์บังคับเสียงให้ชัดเจนแน่นอนยิ่งขึ้น

สระ 32 เสียง นั้นประกอบกันขึ้นจากรูปสระ 21 ตัว เมื่อนำมาประสมกับพยัญชนะและมาตรตัวสะกดทั้ง 9 แม่ จะมีรูปผิดเพี้ยนไปจากเดิม เราเรียกว่าสระลดรูป - เปลี่ยนรูป ดังนี้

1. สระเปลี่ยนรูป

1.1 เปลี่ยน สระ -ะ เมื่อมีพยัญชนะสะกด เช่น ก + อะ + น เปลี่ยนเป็น กัน

1.2 เปลี่ยน สระ -ะ เป็น $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ เมื่อพยางค์นั้นประสมกับสระเอะ สระแอะ และมีตัวสะกด เช่น ก + อะ + ง เปลี่ยนเป็น เก็ง ข + แอะ + ง เปลี่ยนเป็น แจ็ง

1.3 เปลี่ยน อ เป็น $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ เมื่อพยางค์นั้นประสมกับสระเออ และมีตัวสะกด ยกเว้นตัว ย ซึ่งสะกดในแม่ เกย เช่น พล + -เอ + ง เปลี่ยนเป็น เพลิง

2. สระลดรูป

2.1 ลดรูป สระ -ะ โดยสิ้นเชิงเป็นพยางค์ที่ออกเสียง -ะ ที่มีอักษรนำอยู่ด้วย เช่น ขนม

2.2 ลดรูป สระ -ะ โดยสิ้นเชิงในคำโบราณบางคำ เช่น ณ ที่แปลว่า ใน ที่ เช่น ณ ที่นี้

2.3 ลดรูป สระ -อ ในคำโบราณบางคำ เช่น บ่ ที่แปลว่าไม่

2.4 ลดรูป สระ -อ ในพยางค์ที่มี ร สะกด เช่น ขจร เป็น ขจร

2.5 ลดรูป สระ -อ ในคำบาลีสันสกฤตที่มีพยางค์หน้าเป็น ป แล้วแผลงเป็น

บ (บอ) เช่น บอดี เป็น บดี บอวร เป็น บวร

2.6 ลดรูป สระ -อ เมื่อมีตัวสะกดในแม่เกย เช่น ข + -เอ + ย เป็น เชย

2.7 ลดรูป สระ $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ เมื่อมีตัวสะกด เช่น ก + $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ + น เป็น กวน

2.8 เมื่อพยัญชนะต้นเป็น ก ประสมกับสระ -เาะ และมีเครื่องหมายวรรณยุกต์

โทกำกับอยู่แต่ไม่มีตัวสะกด ให้ลดรูปตัวอักษรแทนเสียงสระ -เาะ ทั้งหมดแล้วใช้ $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ แทน เช่น ก + -เาะ $\overset{\cdot}{\text{อ}}$ เป็น ก $\overset{\cdot}{\text{อ}}$

2.9 เมื่อพยางค์ใดมีเสียงสระ -ะ ประสมอยู่ด้วยและมีตัวสะกด ให้ลดรูปตัวอักษรแทนเสียงสระ -ะ ทั้งหมด แล้วใช้ ^๕ แทน เช่น น + -ะ + ต เป็น น็อค
 สุกานต์ อินอกร (2548 : 2-17) ได้กล่าวกล่าวถึงสระลดรูป -เปลี่ยนรูป เมื่อมีตัวสะกดไว้ดังนี้

1. คำที่ประสมสระ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระ -ะ จะเปลี่ยนรูปไปเป็น ^๖

ตัวอย่าง

ผะ + ก = ผัก

ถะ + ง = ทัน

ระ + ก = รัก

อะ + นะ = อัน

มะ + นะ = มั่น

พะ + นะ = พัน

วะ + ยะ = ้วย

2. คำที่ประสมสระ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระ -ะ จะเปลี่ยนรูปไปเป็น ^๗

ตัวอย่าง

หะ + น = เห็น

เยะ + น = เย็น

เปะ + ด = เป็ด

เละ + ก = เด็ก

เตะ + ม = เต็ม

เกะ + ง = เก้ง

ระะ + ว = เร็ว

คำที่ประสมสระ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระ -ะ จะเปลี่ยนรูปไปเป็น ^๘ มีคำที่มี

ความหมายเพียงคำเดียว คือ

แจะ + ง = แจ้ง

3. คำที่ประสมด้วยสระ โ-ะ เมื่อมีตัวสะกด สระ โ-ะ จะลดรูปหายไป

ตัวอย่าง

ม + โ-ะ + ด = มด

น + โ-ะ + ก = นก

ค + โ-ะ + น	=	คน
พ + โ-ะ + ง	=	พง
ก + โ-ะ + บ	=	กบ
ช + โ-ะ + ม	=	ชม

4. คำที่ประสมด้วยสระ เ-อ เมื่อมีตัวสะกด ตัว “อ” จะเปลี่ยนรูปเป็น สระ-

ตัวอย่าง

เปอ + ค	=	เปิด
เลอ + ก	=	เลิก
เดอ + น	=	เดิน
เตอ + ม	=	เต็ม
เซอ + ง	=	เซ็ง
เงอ + น	=	เงิน

แต่ถ้าสะกดด้วยตัว “ย” ตัว “อ” จะหายไป

ตัวอย่าง

เกอ + ย	=	เกย
เขอ + ย	=	เขย
เคย + ย	=	เคย
เตอ + ย	=	เตย
เนอ + ย	=	เนย
เงอ + ย	=	เงย
เญอ + ย	=	เญย

5. คำที่ประสมด้วยสระ ัว เมื่อมีตัวสะกด สระ ัว จะลดรูปเหลือแต่ตัว “ว”

ตัวอย่าง

สัว + น	=	สวน
ปัว + ค	=	ปวก
คัว + ง	=	ควง
รัว + ม	=	รวม
ควัว + บ	=	ควบ
บัว + ก	=	บวก

มาตราตัวสะกด

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (ม.ป.ป. : 35) ได้กล่าวถึงมาตราตัวสะกดในภาษาไทย ไว้ดังนี้

มาตราตัวสะกดในภาษาไทย มี 9 มาตรา แต่มี 1 มาตราที่ไม่มีตัวสะกดคือ มาตราแม่ ก กา ซึ่งนับรวมเป็นมาตราตัวสะกดด้วย ดังนี้

1. มาตราแม่ ก กา คือ คำที่ประสมกับพยัญชนะต้นกับสระ จะมีรูปวรรณยุกต์ หรือไม่มีก็ได้ เช่น ไร่ นา ตู้ ฯลฯ

2. มาตราแม่ กก คือ คำที่มี ก ข ค ฉ เป็นตัวสะกด เช่น รัก เลข พรรค เมฆ หรือไม่มีก็ได้ เช่น ไร่ นา ตู้ ฯลฯ

3. มาตราแม่ กค คือ คำที่มี ค จ ฉ ซ ฌ ฎ ฏ พ ฒ ต ถ ทธ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด เช่น วัต กิจ ก๊าซ ครุฑ เพศ โทษ ฯลฯ

4. มาตราแม่ กบ คือ บ ป ฟ พ ภ เป็นตัวสะกด เช่น คาบ รูป ภาพ กราฟ ลาก ฯลฯ

5. มาตราแม่ กง คือ คำที่มี ง เป็นตัวสะกด เช่น กางเกง ชัง เสียง ฯลฯ

6. มาตราแม่ กน คือ คำที่มี น ญ ณ ร ล พ เป็นตัวสะกด เช่น เพื่อน วัน เพ็ญ การ กภาพ ฯลฯ

7. มาตราแม่ กม คือ คำที่มี ม สะกด เช่น เต็ม กม งาน ฯลฯ

8. มาตราแม่ เกย คือ คำที่มี ย เป็นตัวสะกด เช่น สาย ไรย เลย ฯลฯ

9. มาตราแม่เกอว คือ คำที่มี ว สะกด เช่น สาว แจว เลี้ยว ฯลฯ

ตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประกอบอยู่ท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้ากับสระทำให้เสียงของคำแตกต่างกันตามตัวพยัญชนะที่นำมาประกอบ จำแนกตัวสะกดไทยได้เป็น 2

ประเภท

1. ตัวสะกดตรงมาตรา เช่น กาน กาม กาย กาก กาด กาบ

2. ตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา เช่น กาด ขวัญ ศาล เหตุ ผล

มาตราตัวสะกดไทยมี 9 มาตรา ดังนี้

1. มาตราแม่ ก กา เป็นมาตราที่คำไม่มีตัวสะกด ได้แก่ เมา พา ไว อา มา หา

2. มาตราแม่ กก ใช้ ก ข ค ฉ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด

เช่น มาก สุข โขก เมฆ

3. มาตราแม่ กง ใช้ ง เป็นตัวสะกด เช่น ลิง ของ กลาง ผู่ง

4. มาตราแม่ กค ใช้ จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ฑ ค ต ถ ท ฐ ศ ษ ส เป็น
ตัวสะกด อ่านออกเสียง ค สะกด เช่น อาจ ราชการ ก๊าซ มงกุฎ อุฐ คุรุฑ พัฒนา ปิด
สังเกต รถ บท บาท อาวุธ อากาศ โทษ โอกาส

5. มาตราแม่ กน ใช้ น ร ล ญ ณ พ เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน น
สะกด เช่น คน สงสาร น้ำตาล สัญญา บุญคุณ ปลาวาฬ

6. มาตราแม่ กบ ใช้ บ ป พ ฟ ภ อ่านออกเสียงเหมือน บ สะกด เช่น
หีบ รูปภาพ ยีราฟ ลาก

7. มาตราแม่ กม ใช้ ม เป็นตัวสะกด เช่น ชิม เต็ม เสื่อม

8. มาตราแม่ เกย ใช้ ย เป็นตัวสะกด เช่น สาย โดย ชัย

9. มาตราแม่ เกอว ใช้ ว เป็นตัวสะกด เช่น กาว หิว แหววาว

ตัวสะกดนั้นเมื่อประกอบข้างท้ายแม่ ก กา แล้วมีอำนาจทำให้สระลดรูปหรือ

เปลี่ยนรูป เช่น

กะ + ก	=	กัก	กะ + ง	=	เก็ง
แจะ + ง	=	แจ้ง	โคะ + ค	=	คค
เกาะ + ก	=	กือก	กอ + ร	=	กร
เดอ + น	=	เดิน	เกอ + ย	=	เกย
ลัว + ก	=	ลวก			

การใช้ตัวสะกด

ตัวสะกด คือ รูปพยัญชนะที่ประกอบอยู่ข้างท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้า
กับสระจัดไว้เป็นพวกๆ ตามเสียงสะกด ดังนี้

เสียงแม่ กค มีตัว ก ข ค ฌ เป็นตัวสะกด เช่น รัก สุข โชค เมฆ

เสียงแม่ กค มีตัว ค ต จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ฑ ค ต ถ ท ฐ ศ ษ ส

เป็นตัวสะกด เช่น ปิด จิต อาจ ราช ก๊าซ กฏ ปราบกฏ รัฐ คุรุฑ พุฒ รถ บท อาวุธ อากาศ
พิษ โอกาส

เสียงแม่ กบ มีตัว บ ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกด เช่น จับ บาบ ภพ ลาก

เสียงแม่ กง มีตัว ง เป็นตัวสะกด เช่น สูง ทาง แจ้ง

เสียงแม่ กน มีตัว น ญ ณ ร ล พ เป็นตัวสะกด เช่น กิน หาญ คุณ

สาร ตาล กาว

เสียงแม่ กม มีตัว ม เป็นตัวสะกด เช่น หอม ชม คูม

เสียงแม่ เกย มีตัว ย เป็นตัวสะกด เช่น สวย เขย ตาย ฉุย

เสียงแม่ เกอว มีตัว ว เป็นตัวสะกด เช่น ขาว เดียว วิว

คำที่ใช้ตัว จ ฉ ฎ ฏ ล พ สะกด เป็นคำไทยที่รับมาจากคำเขมร หรือคำบาลีสันสกฤต เป็นส่วนใหญ่ ตัวสะกดเหล่านี้มักเขียนตามรูปคำในภาษาเดิม จึงต้องใช้การสังเกตและจดจำ

วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549 : 42) ได้กล่าวถึงมาตราตัวสะกดว่า ภาษาไทยจำแนกตัวสะกดออกเป็น 2 ประเภท 8 มาตรา ไม่รวมแม่ ก กา เพราะไม่มีตัวสะกด มาตราที่มีทั้งตัวสะกดตรงมาตราและตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น แม่กง แม่กม แม่เกย แม่เกอว มีตัวสะกดเพียงตัวเดียวเป็นคำที่มาจากคำไทยแท้ ส่วนตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราจะมาจากภาษาอื่น ปัจจุบันพยัญชนะที่ไม่นิยมใช้เป็นตัวสะกดมีอยู่ 8 ตัว ข ค ฉ ฌ ผ ฝ อ ฮ ส่วนอีก 36 ตัวนั้น นอกจากตัว ห แล้วใช้เป็นตัวสะกดโดยลำพังได้แต่ตัว ห จะต้องควบกับ ม จึงจะเป็นตัวสะกดได้

จากมาตราตัวสะกดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า มาตราตัวสะกดในภาษาไทยมีอยู่ 9 มาตรา ทุกมาตรามีตัวสะกดยกเว้นมาตราแม่ ก กา เพียงมาตราเดียวที่ไม่มีตัวสะกด มีอยู่ 4 มาตรา ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา คือ มาตราแม่กง แม่กม แม่เกย แม่เกอว และมีอยู่ 3 มาตรา ที่มีตัวสะกดทั้งตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา คือ มาตราแม่ กบ ที่มีตัวสะกด บ ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกดซึ่งแต่ละตัวออกเสียงเหมือน บ สะกดทุกตัว มาตราแม่ กก มีตัวสะกด ก ข ค ฆ เป็นตัวสะกดซึ่งแต่ละตัวออกเสียงเหมือน ก สะกดทุกตัว และมาตราแม่ กค มีตัวสะกด ค จ ช ฌ ฎ ฏ ฒ ฃ ฅ ฌ ฅ ฌ ฅ ฌ ฅ ฌ ฅ เป็นตัวสะกดซึ่งแต่ละตัวออกเสียงเหมือน ค สะกดทุกตัว และตัวสะกดเมื่อประกอบข้างท้ายแม่ ก กา ที่ประสมสระ -ะ , -เะ , -แะ , -โะ , -เาะ , -อ , -เอ , และ ัว จะมีอำนาจทำให้สระลดรูปหรือเปลี่ยนรูป

ความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ขวัญี เชนจินดา (2546 : 33) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่อการปฏิบัติงาน รวมทั้งกระบวนการ องค์กรประกอบ ตลอดจนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น ๆ หากเป็นไปในทางบวกจะมีผลทำให้เกิดความพึงพอใจต่อการปฏิบัติงานจะมีการเสียสละ อุทิศร่างกาย แรงใจ แรงทรัพย์และสติปัญญาให้แก่งาน

มากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามหากผู้ปฏิบัติงานมีความรู้สึกรักหรือทัศนคติต่อการปฏิบัติงานเป็นไปในทางลบ จะมีผลทำให้เกิดความไม่พึงพอใจต่อการปฏิบัติงาน

นิยม ศรีวิเศษ (2546 : 35) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงานนั้น เช่น ความรู้สึกรัก ความรู้สึกชอบ ภูมิใจ สุขใจ เต็มใจและยินดี จะมีผลให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มีการเสียสละ อุทิศแรงกาย และสติปัญญาให้แก่งานอย่างแท้จริง

กฤษณ์ สุภนราพรรัตน์ (2548 : 14) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พลังที่เกิดขึ้นภายในอินทรีย์แล้วกระตุ้นหรือผลักดันให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรม ความพึงพอใจในงานจะเกิดขึ้นต่อเมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการ อันจะเป็นผลให้บุคคลให้ความสนใจและเต็มใจที่จะทำงานอย่างเต็มที่

ธนพร ชุมวรฐานี (2548 : 32) กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจในงาน หมายถึง ผลของเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์เพิ่มเติมของงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงานและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งความพึงพอใจนั้น ได้แก่ รู้สึกว่ามีความสำเร็จในผลงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่อง และรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

กฤษณี โพธิ์ชนะพันธ์ (2548 : 38) กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจในงานเป็นผลรวมขององค์เพิ่มเติมต่าง ๆ ซึ่งสนองความต้องการและเป็นศักยภาพ ที่เจริญขึ้นเป็นเจตคติที่แฝงอยู่

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคน ที่มีต่องานและปัจจัยหรือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น ๆ จนสามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน ทางด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนสามารถลดความเครียดของผู้ปฏิบัติงานให้ต่ำลงได้ และความพึงพอใจเป็นตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ของงาน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่มีต่อบุคคลมีต่อสิ่งที่ได้รับประสบการณ์ และแสดงออกหรือพฤติกรรมตอบสนองในลักษณะแตกต่างกันไป ความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ นั้นจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ การสร้างแรงจูงใจหรือการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้งานหรือสิ่งที่ทำนั้นประสบความสำเร็จ การศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจเป็นการศึกษาตามทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์มีดังนี้

ลิจิต กาญจนภรณ์ (2548 : 18) ได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ ในทัศนะของสก็อต (Scott. 1970 : 23) มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 20) แมคเกรเกอร์ (McGreger. 1960 : 19) และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2531 : 28) ซึ่งผู้เสนอแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ ได้กล่าวสรุปตามแนวคิดไว้ว่าความพึงพอใจในการเรียน และผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์ในทางบวก ขึ้นอยู่กับว่ากิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัตินั้นทำ ให้นักเรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากน้อยเพียงใด นั่นคือ สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึง องค์กรประกอบเพิ่มเติมต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow) ตั้งอยู่บนสมมติฐาน 3 ประการ

คือ

1. มนุษย์ทุกคนมีความต้องการและความต้องการนั้นไม่มีที่สิ้นสุด
 2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรม อีกต่อไป ความต้องการมีอิทธิพลก่อให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกนั้น เป็นความต้องการที่ยัง ไม่ได้ได้รับการตอบสนองความต้องการใดที่ได้รับการตอบสนองเสร็จสิ้นไปแล้วจะไม่เป็นตัว ก่อให้เกิดพฤติกรรมอีกต่อไป
 3. ความต้องการของมนุษย์จะมีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากต่ำไปหาสูงตามลำดับ ในขณะที่ความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองบางส่วนแล้ว ความต้องการขั้นสูงถัดไปก็จะ ติดตามมาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมต่อไป
- ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ มาสโลว์ ได้แบ่งไว้เป็น 5 ลำดับ จากต่ำไปหา สูง ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย
2. ความต้องการมั่นคงปลอดภัย
3. ความต้องการได้รับการยกย่องทางสังคม
4. ความต้องการมีชื่อเสียง เกียรติยศ
5. ความต้องการการได้รับความสำเร็จในชีวิต

มาสโลว์ มีความเชื่อว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่สามารถบรรลุความต้องการในระดับ ของความต้องการที่เรารู้จักตนเองที่แท้จริงได้ ทำให้มนุษย์มีความต้องการในระดับสูงมากขึ้น เพราะ ความต้องการในระดับสูงเป็นแรงผลักดันให้มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม และทำการ สื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อหวังผลส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดอย่าง

อย่างกว้างขวาง เกิดการร่วมมือกันนำไปสู่การปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการสนองความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์นั่นเอง เมื่อมนุษย์ทุกคนมีความต้องการ และความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองแล้วย่อมทำให้เกิดความพึงพอใจ (ลิขิต กาญจนภรณ์. 2548 : 20)

ความสำคัญของความพึงพอใจในงาน

1. การรับรู้ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานจะทำให้หน่วยงาน สามารถนำไปใช้ในการสร้างปัจจัยเหล่านั้นให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงาน

2. ความพึงพอใจในงานจะทำให้บุคคลมีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการทำงาน ลดการขาดงาน ลดการลาออก และลดการมาทำงานสาย

3. ความพึงพอใจในงานเป็นการเพิ่มผลผลิตของบุคคลทำให้องค์กรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ได้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

พฤติกรรมของบุคคลที่มีความพึงพอใจในงาน

นิธินา คงสวัสดิ์ (2547 : 28) ได้กล่าวถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความพึงพอใจในงานว่าจะแสดงพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. มีความเอาใจใส่ต่องาน ขยันติดตามผลงานที่ได้รับมอบหมายอยู่เสมอ เมื่อพบข้อบกพร่องเสียหายก็พยายามแก้ไขหรือรีบชี้แจงให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

2. เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ยอมเสียสละเวลา และความสุขส่วนตัวเพื่องาน โดยไม่ต้องชักชวนหรือขอร้อง

3. มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่แตกแยกเป็นก๊กเป็นเหล่า

4. ไม่ขาดงานหรือหยุดงานโดยไม่จำเป็น มีความสบายใจที่ได้มาทำงานและอยู่ร่วมกับเพื่อนร่วมงาน

การวัดความพึงพอใจในงาน

วัตถุประสงค์ของการวัดความพึงพอใจในงาน มีดังนี้

1. เพื่อจะได้ทราบถึงสาเหตุของความพึงพอใจและไม่พึงพอใจในงาน

2. เพื่อจะได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานกับผลงานที่

ออกมา

3. เพื่อจะได้เรียนรู้ถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจและไม่พึงพอใจในงาน

4. เพื่อจะให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานกับการฝึกอบรม

การขาดงาน หยุ่ดงานบ่อย ๆ การเปลี่ยนงาน การลาออก และปัญหาอื่น ๆ

หน่วยงานต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญกับความพึงพอใจในงานของบุคคลากร นักจิตวิทยาได้สร้างแบบวัดความพึงพอใจในงาน ตามนิยามศัพท์และตามจุดมุ่งหมายของวัด การแบ่งแบบวัด จึงมีหลายลักษณะตาม (ฉลวยศรี ท้าวน้อย. 2547 : 8) ได้กล่าวถึงการแบ่ง แบบวัดความพึงพอใจในงาน ดังนี้

1. การแบ่งแบบวัดตามลักษณะข้อความที่ถาม ได้แก่

1.1 แบบสำรวจปรนัย (Objective surveys) เป็นแบบวัดที่มีคำถามและคำตอบ ให้เลือกตอบโดยผู้ตอบต้องตอบตามที่ตนเองมีความคิดเห็นและมีความรู้สึกที่เป็นจริงข้อมูลที่ได้ สามารถวิเคราะห์ด้วยเชิงปริมาณ

1.2 แบบสำรวจเชิงพรรณนา (Descriptive survey) เป็นแบบสอบถามที่ผู้ตอบ ตอบด้วยคำพูดและข้อเขียนของตนเอง เป็นแบบสัมภาษณ์หรือคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบตอบ ได้อิสระข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. การแบ่งแบบวัดตามลักษณะของงาน ได้แก่

2.1 แบบวัดความพึงพอใจในงานโดยทั่วไป เป็นแบบวัดความพึงพอใจของ บุคคลที่มีความสุขอยู่กับงาน โดยส่วนรวม

2.2 แบบวัดความพึงพอใจเฉพาะเกี่ยวกับการงาน เป็นแบบวัดความพึงพอใจ ในงานเฉพาะงานในแต่ละด้าน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในงาน หมายถึง เจตคติทางบวก ของบุคคลที่มีต่องานหรือกิจกรรม ที่เขาทำซึ่งเป็นผลให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานมีขวัญและกำลังใจในการทำงาน สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการทำงาน ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร หรือการทำงาน มีวิธีการและกิจกรรมหลายประการที่เสริมสร้างความพึงพอใจในการทำงาน เช่น การสร้างความมั่นคง ปลอดภัยและสะดวกสบายให้แก่บุคคลในองค์กรจัดสภาพแวดล้อม ในการทำงานให้ดีมีคุณภาพ ทำให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของ คือ ได้มีส่วนร่วมในการทำงานได้รับการยอมรับจากสมาชิกในองค์กร บุคคลที่มีความรู้พึงพอใจในการทำงานจะมีลักษณะการทำงานที่เอาใจใส่ต่อการทำงาน ขยัน ติดตามผลงานที่ได้รับมอบหมายเห็นแก่ประโยชน์ ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ยอมเสียสละเวลาและความสุขส่วนตัวเพื่องาน โดยไม่ต้องชักชวน หรือขอร้อง ไม่ขาดงานหรือไม่หยุ่ดงานโดยไม่จำเป็น การวัดความพึงพอใจในงานแบ่งแบบ วัดตามลักษณะข้อความที่ถามและแบ่งแบบวัดตามคุณลักษณะของงาน

บริบทพื้นที่วิจัยโรงเรียนบ้านนาเพียงใหญ่

โรงเรียนบ้านนาเพียงใหญ่ ตั้งอยู่หมู่ที่ 19 บ้านเสริมสุข ตำบลจุมพล อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 เป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เปิดสอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันปีการศึกษา 2554 โรงเรียนบ้านนาเพียงใหญ่ มีบุคลากร จำนวน 28 คน สายบริหาร 2 คน ครู 22 คน พนักงานราชการ 2 คน ครูอัตราจ้าง 1 คน ครูธุรการ 1 คน นักเรียนทั้งหมด 406 คน ระดับประถมศึกษา 145 คน และระดับมัธยมศึกษา 261 คน ในการจัดการเรียนการสอน พบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดมากที่สุด โดยได้รวบรวมคำพื้นฐานที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกดที่นักเรียนเขียนผิด จากหนังสือเรียนภาษาพาที และวรรณคดีลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 45 คำ และนำไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาจุมพล อำเภอโพธิ์พิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 จำนวน 100 คน ได้เขียนคำตามคำบอก ผลการศึกษาพบว่าคำที่นักเรียนส่วนใหญ่เขียนสะกดคำผิด จำนวนมากที่สุด คือ คำที่ประสมสระลดรูปและ เปลี่ยนรูป (-ะ -ะ -ะ -ะ -ะ -ะ) โดยจำนวนนักเรียนที่เขียนคำในกลุ่มสระนี้ ผิดมากเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 69 (โรงเรียนบ้านนาเพียงใหญ่ 2554)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยได้ค้นคว้าคืองานวิจัยในประเทศและต่างประเทศดังนี้ คือ

1. งานวิจัยในประเทศ

ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพมีดังนี้

พนมวัน รดลย์ (2542 : 79-80) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสว่างวิทยา อ. หนองบุญมาก จ. นครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วรรณา แซ่ตั้ง (2542 : 56) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนุช้าง อ. บัวไร่ จ. อุทัยธานี ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่

ได้เรียนด้วยแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทองสุข วงศ์ทิพย์ (2548 : 43) ได้สร้างชุดฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำตาม
มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านไผ่ล้อม อ. ลอง จ. แพร่
พบว่านักเรียนที่เรียน โดยใช้ชุดฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน
สะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุษา ชันแจ่ม (2545 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ
ต่อการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำภาษาไทยมีคะแนน
เฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 89) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทยโดย
ใช้ชุดฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่านักเรียน
ที่เรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมล ชุกกลิ่น(2550 : 59) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้
แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่
เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยในประเทศดังที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ
ตามเกณฑ์หรือสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ เป็นสื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนทั้งระดับ
ประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น ดังนั้นหาก
ต้องการพัฒนาทักษะด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น
แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนควรนำไปทดลองใช้ในการพัฒนาการเขียนสะกดคำ
กับผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ผลการศึกษา งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ
ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ
ที่มีประสิทธิภาพมีดังนี้

Passanante (1979 : 1798-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำกับนักเรียนในระดับ 1 ถึงระดับ 7 แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านฉบับหนึ่งกับแบบทดสอบการเขียนสองฉบับพบว่า ผลการสอนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาด้านความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความสามารถในการเขียน สะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ และยังให้ข้อคิดเห็นว่า และ ยังให้ข้อคิดเห็นว่า การสะกดคำนั้นจะช่วยให้การอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย

Horn (1986 : 2188-2198-A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำโดยมุ่งเน้นที่ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างโดยสุ่มจากนักเรียนระดับ 6 จำนวน 87 คน และกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ที่โรงเรียนซีโครสในเมืองแฟลกสตาฟ รัฐอริโซนา พบว่านักเรียนที่เรียนโดยมีหลักสูตรการสะกดคำรวมอยู่ด้วยจะสะกดคำได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนหลักสูตรการสะกดคำแยกอยู่ต่างหาก และหนังสือแบบเรียนไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการปรับปรุงแก้ไขการสะกดคำของนักเรียน

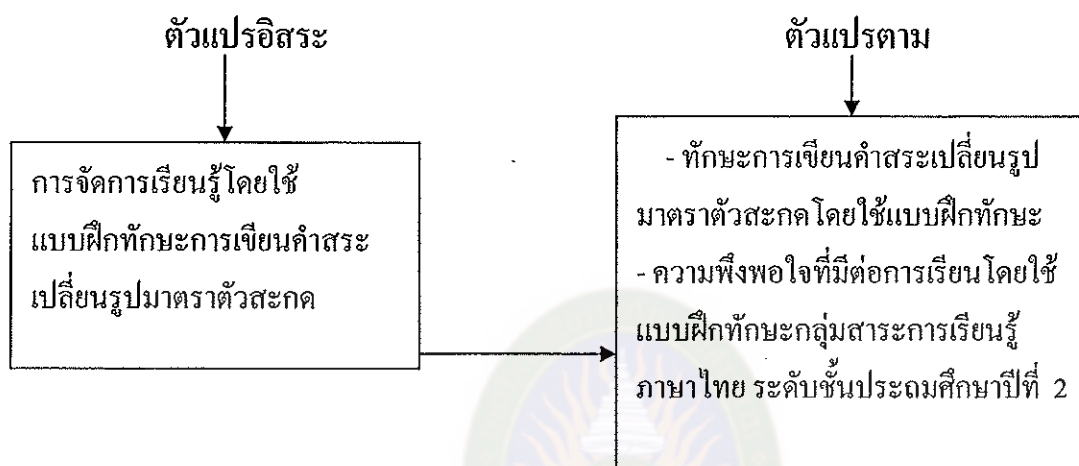
Lawrey (1987 : 817- A) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1-3 จำนวน 87 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึก และนักเรียนทำข้อสอบหลังจากฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.90 นั่นคือแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือในการช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่นๆเพิ่มขึ้น

Hakanson (2001 : 60-A) ได้ศึกษาผลการเรียนการสะกดคำในบริบทที่มีต่อ นักเรียนจำนวน 17 คน ในห้องเรียนเกรด 3 ซึ่งมีความสามารถในการสะกดคำจากต่ำไปถึงสูง ใช้เวลาฝึก 10 สัปดาห์ พบว่าผลการศึกษาครั้งนี้บ่งชี้ว่าการฝึกสะกดคำในบริบทของการเขียนของเราเองมีผลต่อความรู้ทางการสะกดคำโดยรวม มากกว่าการฝึกสะกดคำที่แยกออกมาเดี่ยว ๆ ถึงแม้ทั้งสองกลยุทธ์นั้นจะปรับปรุงความรู้ทางการสะกดคำโดยทั่วไปให้ดีขึ้นได้ก็ตาม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศพบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของผู้เรียนที่สูงขึ้นเกิดจากการที่ผู้สอน ได้นำแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ มาจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนในเรื่องที่ต้องการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและมีปริมาณแบบฝึกทักษะที่มากพอ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการดำเนินการวิจัยได้ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนคำสระเปลี่ยนรูป
มาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2